

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărației lui Jehova

"Si vor gă că eu sunt Jehova"

Isaia 45:15

ANUL XXIV   BILUNAR   No. 23

1 Decembrie 1946

CONȚINUTUL

Cinsăcrare	3
În timpurile vechi	3
După potop	6
Începând cu legământul legii	7
Din zilele lui Christos Mesia	8
Dela timpul lui Corneliu încoace	9
Înainte de sărbătoare	10
„Să prăznuim dar praznicul”	13
Prezența „sărbătoare a azimelor”	14
Texte zilnice și comentarii	16

VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" ISAIA 43:12

Apare bilingv în Editura :

ASOCIAȚIEI MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMÂNIA

Persoană juridică morală

București 2, Str. Basarabia No. 38

Redactată și publicată de către :

WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY

117 Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U. S. A.

Funcționari :

N. H. KNORR, Președinte W. E. VAN AMBURGH, Secretar

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova; și mare va fi
pacea fiilor tăi”. — *Isaia 54:13.*

(Urmare din pag. 16)

aduce o astfel de eliberare cu sine. De aceea în Armaghedon, toți
cari iubesc pe Iehova vor fi încununați cu lumina strălucitoare a
eliberării care durează veșnic. Pentru a fi pe partea dreptății, trebuie
să găsim bucurie în Iehova și să ne bucurăm că servim Teocrației
sale. WTe. 15.10.

9. *Isaia zice: Din Iese va ieși o Rădăcină, care se va scula să
domnească peste Neamuri; și Neamurile vor nădăjdi în El.*
Romani 15:12.

Rămășița spirituală trebuie să înțeleagă însemnarea profeției lui
Isaia, cum o citează apostolul mai sus. Ea trebuie să știe faptul,
că dacă profeția zice, că păgânii trebuie să-și pună nădejdea în
fiul lui Dumnezeu, care trebuie să se scoale și să domnească peste ei,
acești păgâni trebuie să cunoască pe regele pus de Dumnezeu. Așa
și revine poporului încunostințat a lui Iehova tocmai datoria, să
facă cunoscut păgânilor sau națiunilor împărăția și Regele Său,
pentru că aceștia să poată cunoaște una și singura speranță pentru
întreg neamul omenesc. Acuma, când Regele lui Iehova guvernează
împlinirea profeției lui Isaia nu poate să nu aibă loc; prin urmare
„națiunile” se vor veseli și se vor încrede în nădejdea adevărată.
Poporul lui Iehova nu poate ocoli obligațiile sale de serviciu, dacă
vrea să aibă parte la realizarea profeției. El trebuie să împartă
nădejdea sa cu „națiunile”. WTe. 15.12.

10. *Și sunt (alte trad.: noi suntem) socotiți neprăhăniți, fără plată,
prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Christos Isus.*
Romani 3:24.

Fără îndurarea lui Dumnezeu sau favorul Său n'ar fi fost po-
sibil a face biserica dreaptă înaintea lui Dumnezeu. Aceasta este
pentru ea fără plată, întrucâtă că credința sa în Dumnezeu nu-l
îmbogățește cumva sau nu-i plătește ceva. Cuvintele lui Elihu că-
tre răbdătorul Iov se potrivesc foarte bine la ea: „Dacă ești
drept, ce-I dai Lui? Ce primește El din mâna ta?” (Iov. 35:7).
„Cine l-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi? Din El,
prin El, și pentru El sunt toate lucrurile”. (Romani 11:35, 36).
Din acest motiv, și pentru că justificarea pentru viață se face prin
aceea, că noi suntem eliberați de vina păcatului, prin faptul că
Isus și-a adus jertfa Sa lui Dumnezeu, membrilor bisericii lui
Dumnezeu li se amintește că sunt îndreptățiți prin harul Său.
WTe. 1.8.

11. *Propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la
timp. — 2 Timotei 4:2.*

Propovăduitorii, cari au fost unși cu spiritul lui Dumnezeu, nu
sunt legați de o ceată singuratică de oameni, cari se adună izolată
într-o casă oarecare, ci sunt îndrumați să meargă „din casă în casă”.
(Faptele Apostolilor 20:20). Tot așa de puțin trebuie să se margi-
nească la aceia, cari în vre-o comunitate oarecare au urechi de
auzit; ci ca pildă este valabil pentru ei, ce a făcut capul propovă-
duitorilor unși, Christos Isus și apostolii săi, despre ceea ce este
scris, „dubă aceea, Isus umbla din cetate în cetate și din sat în sat
și propovăduia și vestea Evanghelia împărăției lui Dumnezeu”.
(Luca 8:1). Oriunde pun mărturie, fie unui ascultător singur sau
mai multora sau unei mulțimi, ei își îndeplinesc ungera sau însărci-
narea și propovăduiesc în calitatea lor de serviciu. Ei sunt au-
torizați să propovăduiască la fiecare ocazie, nu numai la timpuri
hotărâte conform programului săptămânal al unei organizații de
religie. WTe. 1.1.

12. *El ne-a mântuit... pentru îndurarea Lui. — Tit. 3:5.*

Dumnezeu ne arată îndurarea Sa, că nu cere dela noi, ceea ce
ar putea cere de fapt dreptatea, ci în loc de această procură în-
dreptăție spre viață pentru aceia, cari primesc aceasta. Printr-o
astfel de îndurare pentru oameni dreptatea Sa nu este dată la o
parte. El nu revocă legea Sa, ca și cum n'ar fi fost călcată nici-
o dată sau n'ar fi existat niciodată și n'ar fi fost aplicată la creaturi.
Acela, față de care se exercită dreptate, este Iehova, prin faptul
că se ia seama, ca cerințele legii Sale să fie îndeplinite complet,
așa că El după drept și lege poate dovedi îndurare creaturilor pă-
cătoase. Dreptatea Sa nu cere, că conform datoriei să se dăruiască
tuturor oamenilor îndreptățire fără să se țină seamă de voința lor.
Dreptatea Sa cere, ca mai întâi cerințele legii Sale călcate să fie
împlinite, înainte ca să se dea îndreptățire oarecăror oameni, fie
mulți sau pușini. În felul acesta El poate rămânea mai departe drept
sau just și poate fi și îndreptătorul nostru. WTe 15.7.

13. *Să nu vă duceți după alți dumnezei. — Deuteronom 6:14.*

Este străduința lui Satan, a Diavolului, de a întoarce pe creștinii
persecutați și urmăriți dela credința și devotamentul lor față de
Dumnezeul adevărat. Cine face pe Dumnezeu ca adăpost al său,
continuă să-L adoare și să-L servească, și în chestiunea de discuție
importantă: „Cine este Dumnezeul, de care trebuie să asculte în-
treg universul?” stă nezăbruncinat pentru Iehova. Nețirând seamă
de urmările momentane creatura devotată lui Iehova nu va trece în
tabăra dușmanilor și nu se va închina la zeei lor. Cu permisiunea
lui Dumnezeu dușmanul poate să-i ia viața prezentă. Dar închi-
nătorul credincios la Dumnezeul adevărat știe, că atotputernicul
Dumnezeu este adăpostul său, și că la El stă dreptul la viață
viitoare în lumea nouă, asupra căruia dușmanii nu au putere. La
timpul hotărât marele Restatornicitor al v'etii îl poate aduce înapoi
dintre cei morți și să-l binecuvinteze pe vecie cu pace și siguranță
în perfecțiune. WTe. 1.7.

14. *O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât
de nepătrunse sânt judecățile Lui... Din el, prin El, și pentru El
sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! — Romani 11:33-36.*

Dumnezeu n'a fost condus de nici-o procură în ceea ce privește
scopul Său de neîntrecut, de a binecuvânta toate semințiile pămân-
tului conform legământului avraamic, și nici n'a primit dela nimeni
niciun sfat. Ce înțelepciune și știință a desfășurat El, pentru că să
acționeze conform situației ce se desfășura spre a-și realiza scopul!
Cine ar fi putut să cerceteze sau să afle dinainte calea, pe care
va merge Atotînțeleptul Dumnezeu sau judecățile și deciziile, pe
cari le va lua? În decursul întregului timp El n'a datorat nimănui
ceva, așa că Lui nimeni nu poate să-I prefîndă ceva. Totul vine
dela El la creaturile Sale, care au nevoie de îndurarea Sa. Totul
este executat de El prin fiul Său unul născut. Totul se face pen-
tru numele Său și spre slava și îndreptățirea Sa veșnică. WTe. 1.5.

15. *Să se bucure cerurile, și să se veselească pământul... înaintea
Domnului! Căci El vine, vine să judece pământul. El va judeca
lumea. Psalm 96:11-13.*

Veselia are loc pentru că Iehova vine. Adică El își îndreaptă
suveranitatea sa universală iarăși către globul nostru pământesc.
El își întemeiază guvernul teocrație pentru a aduce pământul în
sfera de stăpânire a organizației Sale universale. Aceasta este o
împrejurare fericită; pentru că acum în fine se va face acelora,
cari iubesc adevărul și dreptul, o judecată dreaptă. Judecata sa se
începe la casa lui Dumnezeu, la rămășiță, la candidații pentru ce-
rurile noi și lumea nouă. Prin regele Său din timpul ei sunt găsiți
de Iehova în judecată ca credincioși și sunt numiți servii ai Său
pentru a propovădui această evanghelie a împărăției la toate națiu-
nile. Prin adevărul, pe care îl trimite prin această clasă a servului,
El judecă pe oameni. El alege pe oamenii de bine care cugetă drept,
ca pe unii cari sunt socotiți vrednici să fie ascuși în ziua execu-
tării judecății Sale asupra întregii organizații înnelegiuite a lumii
lui Satan. WTe. 1.10.

RECTIFICARE :

Dintr-o eroare de tipar s'a strecurat o greșoală în Nr. 21 al revistei.
Astfel la pagina 4 par. 10 ultimele rânduri se va citi după cum urmează:
„Este sigur că Cel sfânt, Iehova, înfruntă viitorul cu curaj, nești-
nând în seamă faptul că războiul universal al Armaghedonului, spre
care toate națiunile pământului mărgăluiesc, trebuie să fie susținut
cu lupă de către El, împotriva tuturor acestor națiuni și împotriva
într-o parte nevăzutei de demoni a organizației lui Satan Diavolul”.

Totuși la pag. 5 par. 17, rândul 5, se va citi „există” în loc de
„sădă”.

C O N S A C R A R E

„Și oricine nu-și ia jugul și nu mă urmează, nu este vrednic de Mine. Oricine vrea să mă urmeze, să se lepede de sine, să-și ia jugul său, și să vină cu Mine”. (Mat. 10:38; 16:24, Torrey).

I EHOVA sau această lume: cui vorești tu să te consacrezi? Necesitatea unei alegeri și se impune, fie că-ți place aceasta sau nu. Lumea de după războiu este aci, și întreaga organizațiune a omenirii este într-o stare de descompunere. Multor milioane de oameni viitorul apropiat le apare de-a-dreptul deșert și dezolat datorită suferinței pricinuită de lipsa de hrană și îmbrăcăminte, răceală, boală, locuință neconfortabilă, șomaj și destituire, cu puțină nădejde de grabnică îmbunătățire. Ce imbold trebuie să le dea această situațiune de a se strădui după lucrurile materiale ale acestei vieți, ca și când acestea ar fi de principală importanță! În același timp niciodată n'a fost situația politică mai încordată. Focurile naționalismului ard cu cruzime și pasiuni clocotinde sunt create în inimile multora precum și bănueli atât împotriva foștilor dușmani militari cât și împotriva acelor de alte convingeri religioase și politice. În inimile multor patrioți coace o revoltă împotriva sistemelor de asuprire și corupție politică și acești patrioți își fixează ca țel al lor independența și libertatea din vechea robie politică.

² Apucați de curenți turburi, mulți oameni sunt aruncați în mișcările politice și lasă pe acestea să fie puterea de control în viața lor. Probabilitatea unui al treilea războiu mondial într-o epocă atomică, cu sfârșitul civilizației celui de al douăzecilea veac în față, împinge pe alții să adore un sistem de cooperare internațională sau un guvern mondial ca mântuire a omului și civilizației sale. Religia, care niciodată nu a fost în măsură să prevină războaiele, ci a lucrat ca conducător încurajator pentru ambele tabere, stă plină de spaimă în fața curențului antireligios care se ridică și a disprețului pentru autoritățile religioase. Ea invită cu frenezie masele instrăinate să se consacreze cauzei pierdute a religiei. Ea pretinde ca turmele devotate ei să se organizeze în grupuri de acțiune conduse de preoțime. Oricine este astăzi în viață și vine în atingere cu influențele lumesti de mai sus, este puternic asaltat pentru alegerea unui sau altui lucru. Toate aceste lucruri sunt în una și aceeași clasă. Ele toate reprezintă egoism lumesc și noi ne putem aștepta că marea majoritate se va consacra la urmărirea uneia sau alteia din aceste forme de egoism în această lume de după războiu.

³ Există numai o singură alternativă, numai o singură scăpare de consacrare la asemenea cauze egoiste, și aceasta este consacrare Domnului Dumnezeu. Această alegere strâmtă între numai două puteri și două feluri de serviciu, nu este o teorie inventată de către vreun religionist sau filozof. Este puternicul adevăr rostit de către Marele Predicator al „predicei de pe Munte”. Primește-l ca dela El în timp ce citești aceste cuvinte: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celalt; sau va ține la unul, și va nesocoti pe celalt: Nu puteți sluji lui Dumnezeu și bunurilor lumesti”. (Mat. 6:24, traducerea lui Torrey din limba Aramaică).

Numeroasele personalități proeminente în afacerile lumesti au zis că „predica de pe munte” este necesară pentru mântuirea omenirii. Dacă este așa, atunci această regulă dură și fixă din Matei 6:24 trebuie să fie luată a-lături de ea. Dacă cineva servește bunuri lumesti, acela va iubi, se va atașa și va fi consacrat aceluia care este stăpânul astorfel de bunuri lumesti; nu, nu numai vreunui patron financiar, comercial sau industrial, ci „prințului acestei lumi”. (Ioan 14:30). Deoarece acel prinț lumesc este Satân Diavolul, „prințul demonilor”, singura alegere care mai este deschisă este aceea de consacrare lui Dumnezeu al Bibliei, care este Iehova. Fiecare credincios care se consacrează serviciului lui Iehova, va face ceea ce Predicatorul predicei invită pe ucenicii Săi să facă: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra”. — Mat. 6:33.

IN TIMPURILE VECHI

⁴ În mod curios, în Genesa, prima carte a Bibliei, cele două cuvinte a se consacra și consacrare nu apar. Nu trebuie să înțelegem greșit aceasta ca și când ar însemna că în toate cele douăzeci și două de veacuri dela crearea lui Adam până la Iosif, fiul lui Iacob, nu ar fi fost oameni în acea sfântă relațiune cu Dumnezeu. Erau; și nu avem decât să ne întoarcem la capitolul unsprezece din Evrei pentru a găsi dovadă inspirată a acestui fapt. Deși foarte puțini, totuși erau astfel de oameni consacrați, cărora Iehova Dumnezeu le dăduse mărturia că li plăcură și le rezervase o răsplată. Ceea ce îi făcu în măsură pe acei oameni să intre într-o consacrare față de El, fu aceea rară calitate, credința în Iehova Dumnezeu. Un motiv pentru acești oameni nu avură cuvinte specifice evreiești pentru a se consacra și consacrare*) folosite cu privire la ei, poate fi pentru că ei nu fură consacrați în acel fel deosebit pe care aranjamentul lui Dumnezeu îl prevăzu pentru Evrei prin legea Sa dată prin profetul Moise. Dar că acești oameni fură separați de lumea care este sub prințul Satân Diavolul, și că ei se deosebisera ca sfinți lui Iehova Dumnezeu, darea de seamă biblică arată lămurit.

⁵ În așa-numitul „Testament Vechi” cuvintele a se consacra și consacrare sunt traduse din mai multe cuvinte Ebraice diferite. Cam de 53 de ori Versiunea Douay, Romano-Catolică, a Bibliei folosește cuvintele a se consacra și consacrare unde Versiunea Regele Iacob nu le folosește. În 18 locuri Versiunea Regele Iacob folosește acele cuvinte englezești unde Versiunea Catolică Douay nu le folosește. În câteva din aceste cazuri a se consacra și consacrare este tradus din felurite forme ale verbului Ebraic qahdash, care are rădăcina înțelesului fie din „a fi strălucitor, proaspăt, curat” sau „a împărți, a separa”. (În mai toate traducerile românești aceste cuvinte sunt traduse prin „a sfinți și a închina”).

Nici cuvântul a se consacra nici consacrare nu apar niciodată în așa-numitul „Testament Nou” a Versiunii Douay a Bibliei, nici în Biblie American Standard Version. Cu toate acestea în „Noul Testament” al Versiunii Autorizată a Bibliei Regele Iacob, cuvântul consacrare apare de două ori, odată în Evrei 7:28 și odată în Evrei 10:20, de fiecare dată dintr'un cuvânt grec diferit.

¹ ² (a) Pentru ce este o necesitate impunătoare a fi consacrat fie lui Dumnezeu sau acestei lumi? (b) Cui putem noi aștepta să se consacreze majoritatea?

³ Care este singura alternativă a drumului majorității, și cum dovedește aceasta „predica de pe munte”?

⁴ (a) Apar cuvintele a se consacra și consacrare în cartea Genesii? (b) Cum putem noi ști că erau oameni consacrați pe atunci?

⁵ Abel, al doilea fiu al lui Adam și Eva, trăi în ceea ce B'bl'a numește „lumea veche”, „lumea de atunci” și „lumea celor nelegiuți”. (2 Petru 2:5; 3:6). Ceeace deosebi pe Abel de ea fu credința. „Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort”. (Evrei 11:4). Atât Abel cât și fratele său mai bătrân Cain man festară semne exterioare de închinare, dar pe cine aprobă Iehova ca închinându-I-se în mod corect? El aprobă pe Abel. Indată după aceea, Cain luă pe sora-soția sa cu el în țara Nod, țara exilului, ceea ce arată că el și Abel fură atunci oameni adulți, și fără îndoială erau căsătoriți. Acesta fu fără îndoială cazul dacă ei clădiră altare separate și nu se închinară pe un altar al familiei în prezența lui Adam și Eva.

⁶ Indepărtați din grădina Edenului sub sentința de moarte, Adam și Eva evident nu călătoriră prea departe de intrarea grădinii. Foarte probabil că Cain și Abel crescuseră la maturitate în apropierea acelei intrări, și în decursul acelor ani grădina, neîmpodobită și păzită de om, deveni o junglă încurcată. Cu toate acestea, „pomul vieții” era în acea grădină îngrădită, și ca să țină pe Adam și familia sa afară, cei doi cherubimi stăteau de pază la intrare, și sabia de foc se învârtea pe fiecare cale în eternă mișcare. Astfel Adam și Eva se mulțumiră să-și târască existența în afara Edenului mai de grabă decât să se arunce în moarte printr-o lovitură a acelei săbii de foc.

⁷ Omul cunoștea întrebuintarea focului, și Cain și Abel fie că oferiră jertfa lor pe focul unui altar sau așteptară să se coboare foc dela Dumnezeu spre a consuma darul. Fără îndoială intrarea grădinii era aproape, iar Cain și Abel aduseră darurile lor în prezența cherubimului și a săbiei de foc. Darul lui Cain, fiind unul fără sânge, arată că el nu avea nici un simț de păcat în el, care necesita curățirea prin sângele unei jertfe. Aceasta nu arată nici o credință într'un dar viitor al lui Dumnezeu pentru răscumpărarea omenirii din păcat; nici o credință într'o jertfă viitoare de răscumpărare asemenea căreia numai Dumnezeu putea prevedea. Cain nu avea adevărata credință în Sămânța „femeii” lui Dumnezeu, Sămânța care Dumnezeu promise că va zdrobi capul Șarpelui după ce va fi fost împunsă la călcăi de către acest Șarpe. — Gen. 3:15.

⁸ Jertfa lui Abel fu una din primii născuți ai turmei sale de oi. Fiind oferită junghiată, ea arată că el mărturisea a fi un păcătos și că necesita o jertfă curățitoare de păcat și că avea credință că Iehova Dumnezeu i-ar furniza o asemenea jertfă din „femeia”. Sa la timpul hotărât, Jertfa aleasă a lui Abel fu o expresiune a mulțumirii sale față de Dumnezeu pentru privilegiul de a trăi și de a avea speranța unei viitoare eliberări din păcat și efecte'e lui. Jertfa lui Abel arată deasemenea că el nu aprobă rebeliunea părinților săi împotriva lui Dumnezeu în Eden și că el recunoscă pe Iehova Dumnezeu ca pe Suveranul Universal și ca pe Legislatorul și Judecătorul legitim. Jertfa moartă pe altar prezicea că Abel căuta pe Dumnezeu și se consacra pe sine cu iubire lui Dumnezeu

în deplina credință că El există și că El este un drept Răsplătitor. — Evrei 11:6.

⁹ Astfel Abel furniză primul model pentru omenire al adevăratei închinări b'neprimtă lui Dumnezeu. „Și Iehova a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui; dar spre Cain și spre jertfa lui, n'a privit cu plăcere. Cain s'a mâniat foarte tare, și i s'a posomorit fața”. (Gen. 4:4, 5, *Am. Stan. Ver.*). El nu merse și să aducă un animal ca jertfă pentru păcat, care poate se culca la ușa lui, și apoi să urmeze exemplul lui Abel. Cain nu a urmat îndemnul lui Dumnezeu să stăpânească peste păcat întrucât ar fi apucat o cale dreaptă în viitor în armonie cu fratele său aprobat. Mândria lui Cain fu rănită și nu-l lăsă să se pocăiască. El arată că nu era consacrat lui Dumnezeu ci servea pe celalt stăpân, pe Satan Diavolul. „Insă Cain a zis fratelui său Abel: „Haidem să ieșim la câmp”. Dar pe când erau ei la câmp Cain s'a ridicat împotriva fratelui său Abel și l-a omorât”. (Gen. 4:8, *An American Translation; Douay*). Cain era un copil al stăpânului nelegiuț al acelei lumi vechi și de aceea urise pe fratele său consacrat. Prin urmare, ca un avertisment, aceste cuvinte sunt scrise celor consacrați Stăpânului lui Abel, Iehova Dumnezeu: „Să ne iubim unii pe alții; nu cum a fost Cain, care era delă cel rău, și a ucis pe fratele său. Și pentru ce l-a ucis? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui erau neprihănite. Nu vă mirați, fraților, dacă vă urăște lumea”. — 1 Ioan 3:11-13.

¹⁰ Cain era un religionist și începu intoleranța religioasă împotriva acelor cari sunt Martori ai lui Iehova Dumnezeu. Cain, care avea o formă de închinare, nu purta grijă de văduvă și de orfan pe cari îi făcu prin omorirea lui Abel. Închinarea lui Cain era necurată și zădarnică, și limba sa era amăgitoare față de fratele său Abel. „Dacă se înșală cineva întrucât cugetă că servește pe Dumnezeu, când el n'a învățat să-și înfrâneze limba, serviciul său este zădarnic. Dacă el urmează să ofere serviciu curat și neintinat înaintea lui Dumnezeu, care este Tatăl nostru, el trebuie să îngrijească de orfani și de văduve în nevoile lor, și să se păstreze neatins de lume”. — Iacob 1:26, 27, după traducerea catolică a Monsignorului Knox din 1943; vezi deasemenea *Murdock, Lam-sa și Luther*.

¹¹ Abel, dimpotrivă, era un sincer închinător al lui Iehova Dumnezeu, și el recunoscă justiția divină în scoaterea părinților săi afară din Eden. El căuta o cale de a intra înțarăt în relațione de pace cu Dumnezeu. Sângele jertfei pe care Abel o jertfi apropiindu-se de El, puse mărturie despre scopul lui Dumnezeu, de a furniza, la timpul hotărât, „sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel”. (Evrei 12:24). Este sigur că păcătoșii Adam și Eva, nu consacrară pe Abel, fiul lor secund, lui Dumnezeu. Abel, acționând după propria sa credință în făgăduința lui Dumnezeu în Eden, că Sămânța femeii Sale va zdrobi capul Șarpelui în ciuda faptului că va suferi zdrobirea călcăiului de către Șarpe, făcu pașii necesari pentru sine însuși. El veni la Dumnezeu și se consacra Lui. Este posibil că, la acest timp, Abel era în etate de peste o sută de ani (Gen. 4:25; 5:3, 4), și că în chestiunea jertfii pe altar

⁵ Ce dovadă există care să arate că Abel era consacrat lui Dumnezeu?

⁶ Unde se stabiliră Adam și Eva după păcatul lor în Eden?

⁷ Ce arăta jertfa lui Cain cu privire la sine însuși?

⁸ Ce arăta jertfa lui Abel cu privire la sine însuși?

⁹ Ce cale apucă Cain atunci și ce se dovedi el a fi?

¹⁰ Pentru ce închinarea lui Cain lui Dumnezeu nu era curată și nepăcătoasă înaintea lui Dumnezeu?

¹¹ Ce fel de închinare era aceea a lui Abel? Și ce poate fi spus cu privire la consecrarea sa lui Dumnezeu?

el acționează ca un preot pentru familia sa pe care el o crescuse în muștrarea și învățăturile Domnului. (Ef. 6:4). Abel își ținu cu credincioșe juruina consacării sale până la moarte, și Dumnezeu îl socoti drept. Deși mort, Abel prin exemplul său vorbește încă ca martor pentru Iehova Dumnezeu — Evrei 11:4.

¹² In epistola către Evrei, capitolul unsprezece, următorul este amintit Enoch, fiul lui Jared, și zice: „Prin credință a fost mutat Enoch de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n'a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturie că este plăcut lui Dumnezeu”. (Evrei 11:5). Faptul că numele Enoch înseamnă „învățând, inițiat sau închinat” nu spune că părinții săi îl consacrară lui Dumnezeu la naștere sau când îi puseră numele; pentru că ucigașul Cain de asemenea avea un fiu pe care-l numi Enoch. Enoch, fiul lui Jared, luă hotărârea și făcu pasul necesar pentru sine însuși, și el făcu aceasta din pricina convingerii sale despre lucrurile nevăzute, ceace înseamnă credință. Despre faptul consacării sale lui Iehova Dumnezeu mărturisește cuvântul scris, anume: „Enoch a umblat cu Dumnezeu; apoi nu s'a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu. Toate zilele vieții lui Enoch au fost trei sute șasezeci și cinci de ani” (Gen. 5:18, 21-24). Înainte ce Enoch dispăru prin intervențiunea divină în viața sa, el a acționat ca un martor pentru Iehova Dumnezeu.

¹³ Făcând un contrast între Enoch și aceia cari sunt necredincioși în îndeplinirea juruinelor și obligațiilor lor față de Dumnezeu, scriitorul inspirat Iuda scrie: „Și pentru ei a proorocit Enoch, al șaptelea patriarh dela Adam, când a zis: „Iată! Domnul vine cu miradele Sale de sfinți ca să facă judecată împotriva tuturor, și să încredințeze pe toți cei nelegiuți, de toate faptele nelegiuite, pe cari le-au făcut în chip nelegiuit, și de toate cuvintele de ocară, pe cari le-au rostit împotriva Lui acești păcătoși nelegiuți”. (Iuda 14, 15, *An Amer. Trans.*). Noi putem să apreciem, prin urmare, pentru ce lumea în care trăi Enoch înainte de potop fu numită „lumea nelegiuților”. Mult înainte de vremea lui Enoch, după cum este raportat în Genesa 4:26, „atunci începură să se numească după numele lui Iehova” (*Rotherham*). Dar aceea era o practică nelegiuită de a chema sfântul nume al lui Iehova peste obiecte sau persoane și după aceea să dea închinare acestora. De aceea aceasta fu o cale pentru păcătoșii nelegiuți de a rosti cuvinte de ocară împotriva lui Dumnezeu, și prin aceasta să aducă mare rușine asupra lui Iehova Dumnezeu. Asemenea închinători nelegiuți practicară religie și se consacrară pe ei înșiși acesteia. De aceea Enoch, ca un martor credincios și adevărat al lui Iehova, stătu în contrast împotriva tuturor aceluia. El nu umblă cu ei, ci umblă cu Dumnezeu, pe calea Sa.

¹⁴ Când se născu Noe, șase sute de ani înainte de potop, tatăl său Lamech îi puse nume. „Și el i-a pus numele Noe zicând: Acesta ne va mângâia pentru osteneala și truda mâinilor noastre, cari vin din acest pământ pe care l-a blestemat Iehova”. (Gen. 5:29, *Am. Stan. Ver.*). Aceasta nu este a se înțelege ca vreoa consacrare a lui Noe la naștere, deși explicația tatălui său despre numele fiului său se dovede a fi o corectă profetie. Rămase pen-

tru Noe, în anii de mai târziu, să ia singur hotărârea pentru sine ca să se consacreze nevăzutului Dumnezeu. Dar credința lui Noe că Iehova Dumnezeu trăia și că El este un răsplătitor al aceluia cari îl caută, făcu pe Noe să ia drumul de consacrare lui Dumnezeu. „Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri cari încă nu se vedeau, și, plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa; prin ea, el a osândit lumea, și a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință. (Evrei 11:7).

¹⁵ Christos Isus se referi la potop ca o icoană profetică a sfârșitului acestei lumi prezente, când se născu întrebarea cine va supraviețui în dreapta lume nouă. Astfel devine de importanță prezentă pentru noi ca să considerăm pe Noe și familia sa, supraviețuitorii potopului. Eie ca toți aceia cari se străduiesc să supraviețuiască la acest sfârșit al lumii, să ia seamă că Noe urmă drumul lui Enoch al consacării pe sine lui Iehova. În timp ce contemporana sa generație nelegiuită fu condamnată la nimicire în potop, „Noe a căpătat milă înaintea lui Iehova. Iată cari sunt urmașii lui Noe. Noe era un om drept și perfect în generația sa: Noe umbla cu Dumnezeu. Și Noe născu trei fii, Sem, Ham și Iafet”. (Gen. 6:8-10, *Am. Stan. Ver.*)

¹⁶ Noe și-a îndeplinit obligațiunile lui sfinte întrucât a fost un martor pentru Iehova Dumnezeu. Aceasta este mărturisit de către apostolul Petru, care zice: „Dacă n'a cruțat El (Dumnezeu) lumea veche, ci a scăpat pe Noe acest propovăduitor al neprihănirii, împreună cu alți șapte înși, când a trimis potopul peste o lume de nelegiuiți” (2 Petru 2:5). Singurii cari răspunseră propovăduirii lui Noe către oameni, să se pocăiască și să se întoarcă la neprihănire, fură cei șapte membri ai familiei sale. Fără discuție, aceștia se consacrară Domnului Dumnezeu. Pentru ce ar trebui să credem noi aceasta? Pentru că ei se întoarseră dela violență, corupția și nelegiuirea acelei lumi vechii, și-și dovediră credința și consacrarea lor întrucât ajutară pe Noe în propovăduirea sa și la construirea chivotului mântuirii la porunca lui Dumnezeu. Intrarea lor în corabia terminată sub Noe a arătat că ei au întors spatele lumii condamnate a violenței și că s'au consacrat lui Dumnezeu și s'au predat în mâinile Lui, fapt care este de asemenea arătat de către apostolul Petru. El scrie: „Odinăvară, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe când se făcea corabia, în care au fost scăpate prin apă un mic număr de suflete, și anume opt. Icoana aceasta închipuitoare (sau, antitipul) vă mântuește acum pe voi, și anume botezul, care nu este o curățire de întinăciunile trupesti, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu, prin învierea lui Isus Christos” (1 Petru 3:20, 21).

¹⁷ Soția lui Noe și cei trei fii ai săi împreună cu soțiile lor, fură botezați pentru Noe în corabie și fură păstrați de apele potopului. În mod asemănător, aceia cari acum caută să scape de mânia lui Dumnezeu împotriva acestei lumi a violenței condamnate, trebuie să fie botezați pentru Christos Isus, Mai Marele Noe. Adică, ei trebuie să se consacreze lui Dumnezeu și trebuie să caute să se apropie de El prin Christos Isus, și să trebuie să

¹² Ce poate fi spus cu privire la consacarea lui Enoch lui Dumnezeu?

¹³ Cum a stat Enoch în contrast cu religioniștii de atunci?

¹⁴ Ce poate fi spus cu privire la consacarea lui Noe lui Dumnezeu?

¹⁵ Pentru ce este de importanță prezentă pentru noi să considerăm aceia lui Noe și a familiei sale?

¹⁶ Ce indică consacarea lui Noe și a casei sale?

¹⁷ Ce cale desemnează aceea pentru aceia cari caută să scape de mânia amenințătoare a lui Dumnezeu?

se așeze sub organizațiunea teocratică, care este supunere lui Christos Isus. Când potopul bătăliei, Armagedonului izbucnește, va fi prea târziu de a face aceasta, pentru că atunci va fi ca în cazul corăbiei după ce familia lui Noe intră înăuntru: „Apoi Domnul a închis ușa după ei”. (Gen. 7:16).

¹⁸ Când Iehova Dumnezeu deschise din nou ușile, eșiră afară din corabie opt persoane toate consacrate Lui. Numai servii Săi consacrați supraviețuiră să ajungă lumea de după potop. Pentru acest motiv primul lucru pe care Noe îl avu de făcut când păși pe pământul curățit, fu să reînvieze închinarea lui Iehova Dumnezeu; „Noe a zidit un altar lui Iehova; a luat din toate dobitoacele curate și din toate păsările curate, și a adus arderi de tot pe altar.” (Gen. 8:20, *Am. Stan. Ver.*). Deaceea fu porțivit pentru Dumnezeu să facă un legământ pe care-l aplică acestor persoane consacrate și tuturor familiilor lor după ei, legământ care fu simbolizat prin primul curcubeu văzut de ochii omului. Acest legământ porunci: „Numai carne cu vieța ei, adică sângele ei, să nu mâncați. Căci voi cere înapoi sângele vieților voastre; îl voi cere înapoi dela orice dobitoc; și voi cere înapoi vieța omului din mâna omului, din mâna oricărui om; care este fratele lui. Dacă varsă cineva sângele omului, și sângele lui să fie vărsat de om; căci Dumnezeu a făcut pe om după chipul Lui”. (Gen. 9:4-6, *An Amer. Trans.*). Aceia devotați Dumnezeului aceluia legământ nu vor viola acum acest legământ la acest sfârșit al lumii, care începu imediat după potop.

DUPĂ POTOP

¹⁹ Următorii cari sunt amintiți în Evrei, capitolul unsprezece sunt Abraam, Isaac și Iacob. Despre consacrarea acestor oameni nu poate să fie nici o îndoială. Credința lor fu o treaptă în acea relațiune sacră cu Creatorul. Deoarece prin aceasta Abraam avea obligațiunea de a face voia lui Dumnezeu, Domnul Dumnezeu îi porunci să părăsească patria sa și să urmeze conducerea lui Dumnezeu într-o țară nenumită pe care Dumnezeu i-ar da-o spre moștenire. Credința în Dumnezeu și în făgăduința Sa îl făcu în măsură pe Abraam să continue cu consacrarea sa: „Prin credință Abraam, când a fost chemat să plece într'un loc, pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat, și a plecat fără să știe unde se duce. Prin credință a venit și s'a așezat în țara făgăduinței, ca într-o țară care nu era a lui, și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacob, cari erau împreună moștenitori cu el ai aceleiași făgăduințe. Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu”. — Evrei 11:8-10.

²⁰ Dumnezeu făcu un legământ sau învoială solemnă cu Abraam și, mai ales, cu urmașii aleși ai lui Abraam prin Isaac și Iacob. Deaceea Abraam, Isaac și Iacob, și urmașii lui Iacob, Israelii, fură în relațiune de legământ cu Dumnezeu. Faptul că Iehova Dumnezeu alege pe acești trei oameni consacrați ca să fie servii Săi delegați și purtătorii Săi de cuvânt sau martori în decursul călă-

toriei lor, este definitiv stabilit în aceste cuvinte: „Când mergeau dela un neam la altul, și dela o împărăție la un alt popor; dar n'a dat voie nimănui să-i asuprească, și a pedepsit împărați din pricina lor, zicând: Nu vă atingeți de unșii Mei, și nu faceți rău proorocilor Mei!” — Ps. 105:9-15; Gen. 12:9-17; 20:7.

²¹ Credințioșia lui Abraam față de consacrarea sa, îi dăduse cea mai înaltă mărturie, anume, aceea a Atotputernicului Dumnezeu însuși, în aceste cuvinte: „Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină calea lui Iehova, făcând ce este drept și bine, pentru că astfel Iehova să împlinească față de Abraam ce i-a făgăduit”. „Pentru că Abraam a ascultat de porunca Mea, și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduirile Mele, și legile Mele”. (Gen. 18:19, *Am. Stan. Ver.*; 26:5). Asemenea cuvinte mărturisesc ele însăși despre consacrarea lui Abraam.

²² Abraam, împreună cu Isaac și Iacob, niciodată nu se întoarseră în patria din care veniseră. El trăia totdeauna supus voinței lui Dumnezeu, privind spre lumea nouă, lume care este aproape de noi, cu ceruri noi și un pământ nou. Acei oameni, credincioși consacrării lor, vor fi o parte a aceluia „pământ nou”, cu „cetatea” lui, sau vizibila organizațiune pământească a dreptății. După cum este scris: „Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească, (cerurile noi). Deaceea lui Dumnezeu nu-I este rușine să se numească Dumnezeu lor, căci le-a pregătit o cetate (pământul nou)”. Nu e de mirare deci că ei se consideră „străini și călători pe pământ” în decursul acestei prezente lumi rele și refuzară să se amestece în guvernele cetății ei păgâne și în comerțul și religia ei. (Evrei 11:13-16).

²³ Unul dintre cei doisprezece fii ai lui Iacob se numea Levi. Urmașii lui Levi se numără Leviți. Moise era un strănepot al lui Levi, și deaceea un Levit. Fratele lui Moise Aaron era cel mai bătrân, și deaceea Moise cu nici un chip nu fu în mod special consacrat lui Dumnezeu la naștere. Totuș, el fu încredințat grijei lui Dumnezeu întrucât a fost pus într'un coșuleț plutitor printre stufăriile râului Nil, unde fiica lui Faraon îl găsi și-l adoptă ca fiul său numit Moise. El putea să devină o parte princiară din această lume jos în Egipt, pe atunci puterea conducătoare mondială. Dar din credință în făgăduințele divine făcute adevăraților săi strămoși, Moise se consacră lui Dumnezeu și lucrării Sale. Mărturisind despre consacrarea lui Moise, apostolul Pavel scrie: „Prin credință Moise, când s'a făcut mare, n'a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu, decât să se bucure de plăcerile de o clipă a păcatului. El socotea ocana lui Christos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii prigoniti spre răsplătire”.

²⁴ Apoi, descriind cum Moise conduse fără teamă pe frații săi Israeliti afară din Egipt, după noaptea Paștelor, Pavel continuă: „Prin credință a părăsit el-Egiptul fără să se teamă de mânia Împăratului; pentru că a rămas neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut. Prin

¹⁸ Pentru ce era, porțivit pentru Iehova Dumnezeu să facă legământul vecinic cu supraviețuitorii potopului? Și cum se comportă astăzi cei devotați lui Dumnezeu față de acel legământ?

¹⁹ Pentru ce a poruncit Dumnezeu cu drept lui Abraam să părăsească patria sa? Și ce celitate îl făcu pe Abraam în măsură să asculte?

²⁰ Ce relațiune și ce însărcinare dețineau Abraam, Isaac și Iacob cu privire la Iehova Dumnezeu?

²¹ Care este cea mai înaltă mărturie dată în ce privește credințioșia lui Abraam față de consacrarea sa?

²² Pentru ce rămaseră Abraam, Isaac și Iacob separați de patria lor și de instituțiunile Palestinei?

²³ Ce poate fi spus despre consacrarea și credințioșia lui Moise?

credință a prăznuit el Paștele și a făcut stropirea sângelui, pentruca Nimicitorul celor întâi născuți să nu se atingă de ei. Prin credință au trecut ei Marea Roșie ca pe uscat, pe când Egiptenii, cari au încercat s'o treacă, au fost înghițiți", (Evrei 11:24-29, *An Amer. Trans.*).

INCEPÂND CU LEGĂMÂNTUL LEGII

²⁵ S'a întâmplat în legătură cu legământul legii, pe care Iehova Dumnezeu îl făcu cu Israelii prin Moise, că termenii a se consacra și consacrare încep să apară. Noi începem să găsim aceste cuvinte, la Exodul 13:12 în *Latina Vulgata* și în *Versiunea Romano-Catolică Douay*; și la Exodul 28:3, în *Versiunea Autorizată* sau *Versiunea Regele Iacob*; și la Exodul 28:41 în *Versiunea Engleză Revizuită* și *Versiunea Americană Standard**). La Exodul 28:2,3,40,41 Iehova Dumnezeu zise către servul Său Moise: „Fratelui tău Aaron, să-i faci haine sfinte, ca să-i slujească de cinste și podoabă. Vorbește cu toți cei destoinici, cărora le-am dat spirit de pricepere, să facă vestimentele lui Aaron, ca să fie sfințit (consacrat, A. S. V.) (*qahdash*; deosebit, însemnat sau pus de o parte ca sfânt), și să-Mi împlinească slujba de preot. „Fiilor lui Aaron să le faci tunici, să le faci brâne, și să le faci scufii spre cinste și podoabă. Să îmbraci cu ele pe fratele tău Aaron și pe fiii lui împreună cu el. Să-i ungi, să-i închini (consacrez) în slujbă (*mahléh*), să-i sfințești (*qahdash*), și-Mi vor sluji ca preoți”.

²⁶ La Leviticul 8:33 Moise zise preoților, lui Aaron și fiilor săi: „Timp de șapte zile, să nu ieșiți de loc din ușa cortului întâlnirii, până se vor împlini zilele pentru închinarea (consacrarea) voastră în slujba Domnului; căci șapte zile se vor întrebuița pentru închinarea (*mahléh*) voastră în slujba Domnului”. La Numerii 3:2,3 citim: „Iată numele fiilor lui Aaron: Nadab, întâiul născut, Abihu, Eleazar și Itamar. Acestea sunt numele fiilor lui Aaron cari au primit ungera preoțească, și cari au fost închinați (consacrați) (*mahléh*) în slujba preoției”. Cuvântul Ebraic *mahléh* în citațiunile de mai sus, este principalul cuvânt tradus cu a consacra și înseamnă literal a umple, adică a umple mâna cu puterea serviciului dărilor preoților. Celălalt cuvânt Ebraic (*qahdash*) înseamnă, mai de grabă, a se consacra sau a sfinți lui Dumnezeu. Există deci o diferență între cele două cuvinte.

²⁷ În cărțile Exodului, Leviticului și Numerilor, toate scrise de Moise, termenii a se consacra și consacrare se referă numai la preoții Leviți și la servii lor Leviți**, Ambele acele cuvinte se referă la acțiunea lui Dumnezeu prin Moise de a instala în slujbă pe acești servi speciali, cu un șir formal de fapte de o natură simbolică și în haine oficiale, înainte ce și-ar lua viitoarele lor îndatoriri regulate. Noi nu trebuie să ne înșelăm asupra acestui fapt

²⁸ Cu toate acestea, cuvântul Ebraic *qahdash*, care este tradus de mai multe ori cu a se consacra, apare în Genesa 2:3 și Exodul 13:2; Exodul 19:10,14,22,23; Exodul 20:8,11, apariții cari sunt înaintea versetelor susmenționate.

** Singura excepțiune la aceasta este în Numerii, capitolul șase, unde a se consacra este tradus din cuvântul ebraic *nahzár* și se referă la Nazarei, cari puteau să fie bărbați sau femei și cari puteau să fie în această situațiune pentru o anumită perioadă de timp sau pe viață.

²⁵⁻²⁶ (a) În traduceri noastre mai vechi ale Bibliei unde încep să apară termenii a se consacra și consacrare? (b) Cari sunt cele două cuvinte Ebraice astfel traduse, și care este diferența între ele?

²⁷⁻²⁸ (a) Cum se aplică termenii a se consacra și consacrare în Exodul, Leviticul și Numerii? (b) Arată aceasta că restul națiunii lui Israel nu era consacrată lui Dumnezeu? Și pentru ce?

și să înțelegem că restul semințiilor națiunii lui Israel nu ar fi fost consacrați Domnului Dumnezeu. În realitate, întreaga națiune fu consacrată, nu numai deoarece Dumnezeu procedă cu ei ca și cu urmașii lui Abraam, Isaac și Iacob, ci deasemenea deoarece ei în mod voluntar intrară într'un legământ cu El în urma junghierii mielului de Paște în Egipt. Jos în Egipt Dumnezeu vorbi despre ei în mod specific ca despre poporul Său, zicând către Faraon regele: „Așa zice Iehova, Dumnezeul lui Israel, Lasă pe poporul Meu să plece ca să prăznuiască în pustie un praznic în cinstea Mea”. (Ex. 5:1, *Am. Stan. Ver.*). Prin prăznuirea Paștelui în noaptea dinaintea eliberării lor din Egipt, și apoi urmând pe Moise afară din Egipt și prin Marea Roșie, fură de acord în mod pozitiv că ei erau poporul lui Dumnezeu, consacrat în mod solemn să facă voia Sa. Apostolul Pavel zice cu privire la aceasta: „Toți părinții noștri au fost sub nor, toți au trecut prin mare, toți au fost botezați în nor și în mare, pentru Moise” (1 Cor. 10: 1,2).

²⁸ Cu toate acestea, la Muntele Sinai în Arabia, unde le fu dată legea celor zece porunci, Israelii ratificară în mod formal și expres consacrarea lor lui Dumnezeu, după cum urmează: „Moise s'a suit la Dumnezeu. Și Iehova l-a chemat de pe munte, zicând: Așa să vorbești casei lui Iacob, și să spui copiilor lui Israel: „Ați văzut ce am făcut Egiptului, și cum v'am purtat pe aripi de vultur și v'am adus aici la Mine. Acum, dacă veți asculta glasul Meu, și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Imi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt. Acestea sunt cuvintele pe cari le vei spune copiilor lui Israel. Moise a venit de a chemat pe bătrânii poporului, și le-a pus înainte toate cuvintele acestea, cum îi poruncise Iehova. Tot poporul a răspuns: Vom face tot ce a zis Iehova! Moise a spus lui Iehova cuvintele poporului”. (Ex. 19:3-8, *Am. Stan. Ver.*). După aceea legea acestui legământ le fu dată prin Moise, și Exodul 24:1-8 raportează cum fu aceasta consacrată sau inaugurată de către Moise pentru ei. (Evrei 9:18-20). După aceea Iehova Dumnezeu zise Israelitelor: „Eu v'am ales numai pe voi dintre toate familiile pământului: de aceea vă voi și pedepsi pentru toate nelegiuirile voastre”. (Amos 3:2).

²⁹ Dacă, acum, întreaga națiune era națiunea sfântă a lui Dumnezeu, într'o relațiune de legământ cu El, cum putea familia fratelui lui Moise, Aaron, și restul seminției lui Levi, să fie consacrați în mod special lui Dumnezeu? Ei deveniră special consacrați Lui întrucât Dumnezeu îi despărți de restul semințiilor lui Israel și-i separă pentru serviciul exclusiv al lui Dumnezeu în sfântul Său tabernacol sau templu, familia lui Aaron ca preoți și restul semințiilor Leviților ca servi ai preoților. Exodul, capitolul 28, și Leviticul, capitolul 8, descrie serviciile speciale de consacrare, pe cari Moise le conduse în folosul preoților. Exodul capitolul 32, relatează cum luară Leviții poziție pentru Iehova Dumnezeu și se consacrară fără rezerve Lui. Numerii, capitolul 3, descrie consacrarea Leviților, servii marelui preot și ai subpreoților săi.

³⁰ Din cauza acestei consacrări preoții și Leviții fură deosebiți și sfințiți (*qahdash*) Domnului Dumnezeu și puși de o parte pentru serviciul Său sfânt. Și, după cum este preambrit într'o parte a procedurii de consacrare (Lev. 8:22-28), mâinile preoților fură umplute (*mahléh*)

²⁹ Cum, atunci, putu familia lui Aaron și Leviții să fie în mod special consacrați lui Dumnezeu?

³⁰ Care fu efectul acestei consacrări speciale? Și ce preambri ea?

de putere ca să servească în această calitate și mâinile lor fură umplute de daruri ca să le prezinte lui Dumnezeu în serviciul Său. Astfel prin această consacrare a lor ei fură calificați să funcționeze ca slujitori sau servi ai lui Dumnezeu în sanctuarul Său. Nici o altă seminție a lui Israel nu fu separată astfel și pusă de o parte pentru asemenea serviciu sfânt, și nici o altă seminție nu putea îndeplini și să fie primită la aceasta în mod legal. Această stare consacrată a preoților și Leviților templului preumbrește ceva astăzi. Ea preumbrește starea specială consacrată în care Dumnezeu, și nu un oarecare om, pune pe aceia pe cari îi alege să urmeze pe Christos Isus Marele Preot și pe cari Dumnezeu îi face să fie subpreoții Săi cu Christos. (Evrei 3:1; Apoc. 20:4.6).

DIN ZILELE LUI CHRISTOS MESIA

³¹ Dar ceace ne interesează pe noi aici, este consacrare individuală sau personală, pe care o face un credincios care dorește să devină un creștin. Un asemenea act personal de consacrare al cuiva a fost mereu expus în această revistă ca însemnând facerea unei Invoeli solemne de a face voia lui Dumnezeu, așa după cum voia Sa este descoperită în cuvântul Său, Biblia. Versetele biblice din Evrei 10:20 nu se referă la o asemenea consacrare personală; nici versetul din Evrei 7:28. verset care citit după versiunile moderne, sună: „In adevăr, pune mari preoți pe niște oameni supuși slăbiciunii; dar cuvântul jurământului (lui Dumnezeu, în Psalmul 110:4), făcut după ce a fost dată legea, pune un Fiul (Isus), care este desăvârșit pentru vecinicie”. (Cornilescu, Eng. Ver. și Am. Stan. Ver.) Deoarece Christos Isus, Fiul lui Dumnezeu, se născu ca un membru al națiunii lui Israel, care era o națiune consacrată, făcu Isus o consacrare personală lui Dumnezeu? Darea de seamă scripturală este că da.

Isus era din seminția regală a lui Iuda, și nu din seminția lui Levi. Deaceia El nu se putea consacra pentru a îndeplini o lucrare specială în templul din Ierusalim asemănătoare acelor Leviți. Până la vârsta de treizeci de ani El a lucrat dulgheria în orașul disprețuit al Nazaretului, întocmai ca oricare meseriaș Evreu. Dar la vârsta de treizeci de ani, vârstă la care Leviții preoțești deveneau preoți maturi și calificați, Isus se hotărî asupra unei schimbări. Pe vremea aceea, vârul lui Isus, Ioan Botezătorul, predica de șase luni de zile și anunța: „Împărăția cerurilor este aproape”. Aceasta fu semnalul pentru Isus. El părăsi Nazaretul și atelierul Său de dulgherie. Pentru ce? Evident El făcu acum o deplină consacrare lui Dumnezeu și alege mai întâi interesele Împărăției lui Dumnezeu. El părăsi Nazaretul pentru a nu se mai întoarce niciodată la dulgherie, ci pentru a-și întrebuința restul vieții Sale pământestii în întregime și exclusiv pentru facerea unei lucrări mai înalte decât aceea, lucrarea Împărăției lui Dumnezeu. Astfel consacrarea individuală a lui Isus consista în punerea Sa la o parte pentru facerea voinții lui Dumnezeu în legătură cu Împărăția, împărăție care trebuie să justifice suveranitatea universală și numele sfânt al lui Dumnezeu. Isus se duse la Ioan, vestitorul acelei împărății, pentru ca să facă de cunoscut sau să simbolizeze în mod exterior acea consacrare și să caute evidența sau indicația divină a acceptării lui Dumnezeu a consacrării Sale. (Mat. 3:1-17).

³² Ce a fost înțeles până aci ca o consacrare personală? Și făcu Isus una ca aceasta?

³³ Din ce consista consacrarea lui Isus? Și pentru ce marse El la Ioan Botezătorul după ce o făcuse?

³⁴ Scufundarea lui Isus de către Ioan în apele râului Iordan, simboliză moartea lui Isus față de propria Sa voință personală. Ioan ridicând pe Isus afară din apă, simboliză scularea lui Isus ca o creatură nouă spre a face, de aci înainte, voia specială și exclusivă a lui Dumnezeu în legătură cu Împărăția. Că Isus făcu o asemenea consacrare cu această ocaziune era prezis în Psalmul 40:6-8 și este mărturisit de către apostolul Pavel în Evrei 10:4-7, zicând: „Căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele. Deaceia, când intră în lume, El zice (după cum este scris în Ps. 40:6-8 în *Versiunea greacă Septuaginta*) „Tu n'ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup; n'ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat. Atunci am zis: Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine, vin să fac voia Ta, Dumnezeule”. Astfel consacrarea lui Isus fu prezentarea Sa solemnă de a face voia lui Dumnezeu întrucât această voie era scrisă anticipat în cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Vărsarea spiritului lui Dumnezeu asupra lui Isus, însoțită de manifestarea văzută a unui porumbel, împreună cu glasul lui Dumnezeu din ceruri, zicând: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Imi găsesc toată plăcerea Mea”, aceasta era consacrarea lui Iehova Dumnezeu a Fiului Său Isus, acolo, la râul Iordan.

³⁴ Atrăgând atențiunea asupra consacrării Sale, Isus zise către Evrei: „Căci M'am pogorit din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia celui ce M'a trimis”. (Ioan 6:38-40). „Nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M'a trimis”. (Ioan 5:30). Deoarece Isus nu era din seminția preoțească a lui Levi, El nu se consacră spre a aduce jertfe de animale pe altarul templului din Ierusalim. El aduse trupul Său uman, pe care Dumnezeu îl pregăti în mod minunat pentru El, ca o jertfă de răscumpărare pentru păcatele omenirii; și pe pământ Isus folosi acel trup cu credincioșie în lucrarea lui Dumnezeu pentru o justificare a numelui lui Iehova.

³⁵ În 1 Petru 2:21-22 este scris creștinilor cari treceau printr-o încercare arzătoare de suferințe: „Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Christos a suferit pentru voi, și v'a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui. El n'a făcut păcat, și în gura Lui nu s'a găsit viclesug”. Nu urmează credincioșii exemplul Său și în facerea unei consacrări lui Dumnezeu? Noi putem cerceta așanumitul „Testament Nou”, adică Sfintele Scripturi creștine grecești, și totuși nu vom găsi invitația în exact acele cuvinte, „a face o consacrare personală lui Dumnezeu” sau „a te consacra lui Dumnezeu”. Și totuși invitațiunea de a face aceasta este cuprinsă în ele. Să cităm cuvintele lui Isus din textul dela începutul acestui articol; cuvinte cari sunt din Evanghelia lui Matei scrisă original în limba Aramaică: „Și oricine nu-și ia jugul său și nu Mă urmează, nu este vrednic de Mine. Oricine vrea să Mă urmeze, să se lepede de sine, să-și ia jugul său, și să vină cu Mine”. (Mat. 10:38: 16-24, *Torrèy* *). Care este cu-

* În mod incidental traducerea de mai sus de Chas. C. Torrey, profesor în limbile semitice, arată cu cuvântul original care în mod obișnuit este tradus „cruce” nu înseamnă ceace se numește astăzi o cruce, ci înseamnă simplu un stâlp fără o traversă. Isus fu spânzurat pe un stâlp, câteodată numit un „lemn”, și nu pe o cruce asemenea aceleia adorată de către religioniștii „creștinătății”. Fapte 5:29,30.

³² (a) Ce-au însemnat evenimentele în legătură cu botezul lui Isus? (b) Ce mărturie scripturală avem noi despre consacrarea Sa în acel timp? Și cum a consacrat Dumnezeu pe Isus atunci?

³⁴ Cum a mărturisit Isus despre consacrarea Sa? Și cum a folosit El trupul Său în legătură cu ea?

³³ În ce privință lăsa Isus urmașilor Săi un exemplu? Și este în „Noul Testament” vreo invitațiune de consacrare?

getul adevărat sau sensul acestor cuvinte ale lui Isus aici citate ?

⁸⁶ Isus tocmai prezisese pentru Sine o cale a suferinței, care ducea jos în moarte; și apostolul Petru zise: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!” Apoi Isus explică ce înseamnă mergerea noastră pe calea de consacrare lui Dumnezeu. Spre a merge pe aceeași cale consacrată pe care merse Isus, noi trebuie mai întâi de toate să ne lepădăm sau să renunțăm la noi înșine, neținând seamă dacă aceasta ar însemna moartea umană pentru noi. Noi nu punem mai întâi propria noastră viață umană egoistă, ci zicem: Nu nouă înșine și refuzăm să mai trăim mai mult pentru voia noastră, pentru voia noastră egoistă, ci acceptăm în mod solemn să trăim pentru voia lui Dumnezeu, pentru care Christos Isus, Conducătorul nostru ales a trăit. Cine urmează pe Christos Isus cu credincioșie nu-L urmează după propria sa voia egoistă sau după voia acestei lumi. Acela care se leapădă de sine trebuie după aceea să devină înjugat cu Isus, spre a se împărtăși împreună cu El în lucrarea lui Iehova Dumnezeu Tatăl. (Mat. 11:28-30). Sau, dacă în cuvintele lui Isus este înțeles un stâlp mai de grabă decât un jug, atunci cel ce se leapădă de sine trebuie să-și ia asupra sa stâlpul ocarilor lumii, condamnarea și persecuțiunea, și trebuie să poarte acel stâlp întocmai după cum l-a purtat Isus, chiar până la moartea rușinoasă în ochii lumii. El trebuie să poarte acest stâlp cu credincioșie față de Dumnezeu că el să poată prin aceasta să justifice vrednicul nume al lui Dumnezeu, și nu să aducă ocară asupra lui prin vreo necredincioșie ca să scape de suferință. Făcând astfel, el urmează pe Christos și duce o viață consacrată.

⁸⁷ Spre a întreprinde acest drum consacrat, Isus invită oamenii pe care-i alege de apostoli, când le zise: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni”. (Mat. 4:19) Sau, simplu: „Urmează-Mă”. (Mat. 9:9). Sau, către omul cu un tată de înmormântat: „Urmează-Mă; lasă morții să-și îngroape morții lor”. (Mat. 8:21; Luca 9:59,60). Să se țină seama că Isus nu a zis exact în aceste cuvinte: „Consacrați-vă lui Dumnezeu; faceți o deplină consacrare personală lui Dumnezeu”. Aceasta nu era necesar, pentru că Conducătorul mergea pe o cale consacrată, și deaceia urmașul trebuie tot la fel să meargă pe aceeași cale consacrată, mai întâi lepădându-se de sine și apoi legându-și destinul său cu Isus, spre a se împărtăși în jugul de lucru și să poarte un stâlp de ocară asemănător aceluia al lui Isus.

⁸⁸ Să se noteze, deasemenea, instrucțiunile apostolului Petru în acea zi de Rusali când spiritul sfânt se vărsă asupra micii turme de ucenici ai lui Isus, după ce Petru predicase și Evreii mustnați de conștiință ziseră către El și către ceilalți apostoli: „Bărbați frați, ce să facem?” Petru nu răspunse în exact aceste cuvinte: „Consacrați-vă lui Dumnezeu”. Ei erau deja o națiune consacrată lui Dumnezeu, dar națiune care se răsculase împotriva urmării Fiului lui Dumnezeu și-L pironise pe lemn. În consecință Petru spuse interlocutorilor săi despre pași speciali ce trebuiau făcuți spre a se întoarce îndărăt la o dreaptă relațiune cu Dumnezeu, dar o rela-

țiune cu mai mari privilegii din pricina „căii noi și vii, pe care ne-a deschis-o (consacrat) El (Christos Isus) prin perdeaua din lăuntru, adică trupul Său”. (Evrei 10:20). Deaceia Petru zise Evreilor cari-l întrebau: „Pocăți-vă, și fiecare d'n voi să fie botezat în numele lui Isus Christos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul sfântului spirit. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru”. (Fapte 2:38,39, An Amer. Trans).

³⁹ A te pocăi și a fi botezat în numele lui Isus înseamnă, de fapt, a te consacra lui Dumnezeu, pentru că aceasta înseamnă a renunța la calea lumii care omorise pe Fiul lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă a-L recunoaște pe El ca Domn și Christos, Mare Preot după ordinul regal al lui Melchisedec și care șade de-a dreapta lui Dumnezeu în cer. Aceasta înseamnă a chema numele lui Iehova Dumnezeu spre mântuire, și a face așa prin Christos Isus ca Acela prin care păcatele lor sunt iertate. Fiind botezat în numele lui Isus înseamnă a fi scufundat pentru El ca Conducătorul ceresc pe ale cărui urme ei trebuie să pășească. Botezul în apă era un simbol al consacrării lor lui Dumnezeu în această nouă relațiune. (Fapte 2:21, 33-36; și Fapte 3:19-23).

DELA TIMPUL LUI CORNELIU INCOACE

⁴⁰ Timpul hotărât al lui Dumnezeu veni ca să cheme la Sine pe „cei de departe”, adică, ne-Evreii sau Păgânii. Deschizând chemarea, Dumnezeu trimise pe Petru la Cesarea, circa optzeci de km. Nord-Vest de Ierusalim. Dând o mărturie acolo lui Corneliu și casei sale cu privire la operațiunile lui Dumnezeu prin Isus Christos, Petru încheie cu aceste cuvinte: „Toți proorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El, capătă, prin numele Lui, iertarea păcatelor”. Petru nu folosi în mod specific termenul „consacrare”, dar Corneliu și Casa sa, care tot timpul dorise să facă voia lui Dumnezeu și care trimisese după Petru ca să-i instruiască despre aceasta, pricepură ce aveau de făcut. Că ei dintr'odată se hotărâră să facă voia lui Dumnezeu așa după cum le fu descoperită acum, este arătat prin ceace se întâmplă după aceea, fără ca ei să facă vreo mărturisire formală de credință lui Petru: „Înainte ca Petru să fi terminat de spus aceste cuvinte spiritul sfânt se pogorî asupra tuturor celor ce ascultau mesajul său... Apoi Petru zise: „Poate cineva să refuze folosirea apei spre a boteza pe acești oameni când ei primiră spiritul sfânt întocmai cum l-am primit noi?” Și el porunci ca ei să fie botezați în numele lui Isus Christos”. (Fapte 10:43-48, An Amer. Trans.).

⁴¹ Pe aceia pe cari Dumnezeu i-a consacrat în mod public prin spiritul Său nimeni nu i-ar putea opri în mod legal de a fi botezați. Botezul în apă în numele lui Isus nu servea la nimic altceva decât să facă de cunoscut în public consacrarea lor personală de a face voia lui Dumnezeu după cum aceasta fu descoperită și exemplificată în Isus Christos.

⁴² Când Europa se deschise pentru lucrarea misiunii a lui Pavel, Pavel fu băgat în închisoare în Filipi. Când un miraculos cutremur de pământ îl puși în liber-

³⁹ Ce înseamnă după cuvintele lămurite ale lui Isus a umbla pe calea consacrată ?

⁸⁷ Cum extinse Isus Evreilor invitațiunea de a se consacra ? Și pentru ce nu prin folosirea aceluși termen ?

⁸⁸ Cum extinse Petru invitațiunea către Evrei să se consacre în ziua de Rusali ? Și ce înseamnă în mod special cuvintele sale ?

⁴⁰ ⁴¹ Sub ce împrejurări se consacra Corneliu și adunarea casei sale ? Și pentru ce scop fură ei botezați în apă ?

⁴² Sub ce împrejurări se consacra temnicerul filipian și casa sa ? Și cum arătară ei aceasta ?

tate pe el și pe însoțitorul său Sila, paznicul închisorii a lergă la ei, îi scoase afară și-i întrebă plin de teamă: „Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?”. Darea de seamă nu zice că Pavel și Sila îl instruiseră în exact acea frazologie, să se ofere pe el însuși într-o consacrare personală și fără rezervă lui Dumnezeu. Darea de seamă ne spune: „Și ei i-au răspuns: Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit tu și casa ta. Și i-au vestit cuvântul Domnului, atât lui cât și tuturor celor din casa lui. Temnicerul i-a luat cu el, chiar în ceasul acela din noapte, le-a spălat rănilor, și a fost botezat îndată, el și toți ai lui. După ce i-a dus în casă, le-a pus masa, și s'a bucurat cu toată casa lui, că a crezut în Dumnezeu”. (Fapte 16:29-34). Credința sa în Dumnezeu și în Isus Christos ca Domn cuprinde consacrare lui Dumnezeu prin Christos Isus; și fiind botezat în apă el simboliză această consacrare. Fără îndoială că după botez Pavel își puse mâinile peste ei iar ei primiră spiritul sfânt și darurile lui daruri.

⁴³ Mai târziu, în Efes, doisprezece Păgâni mărturisiră a fi fost botezați cu botezul lui Ioan Botezătorul. Atunci Pavel a zis: Ioan a botezat cu botezul pocăinței, și spunea norodului să creadă în cel ce venea după el, adică în Isus. Când au auzit ei aceste vorbe, au fost botezați în numele Domnului Isus. Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, spiritul sfânt s'a pogorât peste ei, și vorbeau în alte limbi și prooroceau.” (Fapte 19:1-6). În timp ce termenul consacrare nu este menționat, mărturisirea lor de credință în Isus ar fi fost fătarnică și zadarnică, dacă ei nu s'ar fi consacrat lui Dumnezeu prin Christos, să facă voia lui Dumnezeu de aci înainte. Dacă aceasta nu era așa, Dumnezeu, care citește în inimile oamenilor nu ar fi vărsat spiritul Său sfânt, asupra lor pentru ca ei să facă voia Sa sfântă. După aceea în Efes, „mulți dintre cei ce crezuseră, veneau să mărturisească și să spună ce făcuseră” și de aceea se întoarseră dela căile și practicile lumii. (Fapte 19:18-19). Crezând, într'un sens adevărat, înseamnă consacrare lui Dumnezeu, și nu numai o învoială mintală cu privire la faptele despre Dumnezeu și Christos. Romani 10:9, 10 zice: „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci din

credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire.” Iacob 2:26 zice: „Credința fără fapte este moartă”. A umbla în credință și a îndeplini consacrarea față de Dumnezeu înseamnă a fi un martor pentru Dumnezeu, scopul și faptele Sale prin Christos. A face o consacrare lui Dumnezeu necesită credință.

În rezumat, apoi, consacrare lui Dumnezeu înseamnă punerea cuiva de o parte sau aparte ca sfânt lui Dumnezeu, și asemenea consacrare este o învoială solemnă de a face voia lui Dumnezeu. Este un act de credință și trebuie să fie făcută prin Christos Isus, prin care vine iertarea păcatelor, spre a face pe cel ce se consacră bineprimit lui Dumnezeu. consacrarea este apoi simbolizată în mod public prin botezul în apă; dar consacrarea este îndeplinită prin facerea voinței lui Dumnezeu în dreptate și fiind un martor credincios, mărturisind despre El cu gura și fără rușine. Intocmai după cum a făcut Cornelii, consacrarea se poate face în mod particular, în inimă, în rugăciune către Dumnezeu prin Christos.

⁴⁵ Dacă acum, la acest sfârșit al lumii, Iehova Dumnezeu vrea să consacreze pe cel ce crede prin ungerea lui cu spirit spre a fi rege și preot cu Christos este ceva ce Dumnezeu hotărăște. Credinciosul botezat nu poate să aleagă singur în această chestiune. El nu pune vreo condițiune de o manieră egodistă înaintea lui Dumnezeu, ci se supune pe sine să facă orice ar putea fi voia lui Dumnezeu în viitor pentru el. Dacă acum Dumnezeu nu vrea să consacreze pe cel ce crede ca să fie în clasa cerească a Impărăției cu Christos, atunci Domnul Dumnezeu va descoperi aceasta unuia ca acesta iar el se va inclina voinței divine și va fi bucuros să servească pe Dumnezeu pe vecie în speranța vieții vecinice pe pământ în Impărăție. Consacrare personală nu este scadentă la vreo dată oarecare, ci este pentru vecie și nerevocabilă. Neexecutarea acesteia cu credincioșie, va rezulta în nimicirea celui în cauză. (Evrei 10:38, 39). Fiind odată făcută, consacrarea nu necesită nicio reînnoire, pentru că obligațiunile ei asupra noastră continuă. Îndeplinirea credincioasă a consacrării noastre înseamnă viață vecinică în minunata lume nouă a dreptății.

(Wachlower din 15 Februarie 1946)

⁴³ (a) Ce evidență există că cei doisprezece credincioși dintre Păgâni și alți Efesenii pe cari Pavel îi întâlnește la consacrare? (b) Ce este, atunci, în realitate deplina înțelegere a „credinței”?

(44-45) În rezumat, ce poate fi spus în ce privește însemnătatea unei consacrări personale lui Dumnezeu?

ÎNAINTE DE SĂRBĂTOARE

„Căci Christos, Paștele nostru, a fost jertfit. Să prăznuim dar praznicul”. — 1. Cor. 5:7, 8.

IHOVA pregătește sărbătoarea. De nouăsprezece veacuri ea și-a urmat cursul și acum se apropie de punctul ei culminant. Cine va lua parte la ea, în timpul ce mai rămâne pentru aceasta? Ea este o sărbătoare a eliberării și libertății. Privilegiile prezente ale libertății, pe care ea le oferă, sunt doar o gustare a libertății fiilor lui Dumnezeu, libertate care va fi completă în noua lume după Armaghedon, acum aproape. Aceia cari iau parte la sărbătoare, se împărtășesc de o libertate mai largă și mai adâncă decât aceea cu care se laudă democrația politică și economică. Această libertate a luminii

sfinte nu va scădea niciodată sau să se stingă în mijlocul groasei întunecimi care înfășură în mod rapid atât democrația cât și celelalte guverne ale unci lumi care este tulburată. Binecuvântarea și exercițiul plin de veselie al ei nu vor fi șterse și ruinate de către corupția și sarcinile crescânde ale națiunilor lumesti în această epocă atomică. Nicio viitoare uniune internațională sau guvern mondial, care să fie așa de tare și să activeze sub presiunea grea a oamenilor puternici sau a demonilor, nu va fi în măsură să o zdrobească; pentru că puterea dinapoi acestei libertăți este de neînving și vecinică. Libertatea câștigată la această

sărbătoare arde ca un far, care invită cu drag pe toți iubitorii adevăratei libertăți cari se luptă spre a se deslega din mlaștina necazului și nimicirii, în cari toate națiunile împreună se sbat fără speranță.

² Există o veche icoană a acestei sărbători. Ea fu celebrată prima dată în veacul al șasesprezecelea înaintea erei creștine, sau cu 3.458 de ani înainte, dar minunata ei învățătură profetică este mai ales pentru zilele noastre. Cuvintele apostolului Pavel, citate mai sus în mod parțial, ne atrage atențiunea la acea sărbătoare veche și ne lămură însemnătatea ei: „Măturați aluatul cel vechiu, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat; căci Christos Paștele nostru, a fost jertfit. Să prăznuim dar praznicul, nu cu un aluat vechiu, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimile curăției și adevărului”. (1. Cor. 5:7, 8). Este foarte clar că apostolul nu se referă aci la ceea ce el mai târziu numește „cina Domnului”, chiar dacă asemenea cină este celebrată pe drept în fiecare an la data aniversării cinei de pască originală. Cina Domnului este serbarea de amintire a morții lui Christos întru justificarea numelui lui Iehova. În acest an, aceia cari țin strict la regula scripturală, Martorii lui Iehova, vor celebra-o în seara de marți, 16 Aprilie. Acea dată nu este numai aniversarea zilei lunii în care Isus institui serbarea de amintire, și deasemenea și a Paștelui, observată prima dată în Egipt, anume, în ziua a patrusprezecea a lunii Abib (sau Nisan), care este prima lună a anului, în conformitate cu hotărârea lui Iehova Dumnezeu.

³ Sărbătoarea pe care apostolul Pavel invită pe frații săi s'o țină, este ceva de celebrat în fiecare zi a anului. Cum? Prin luarea corectei și potrivitei căi în viață, în vederea faptului că Christos Isus, Fiul lui Dumnezeu, a murit ca Mielul de Paște. În conformitate cu instrucțiunile urgente ale apostolului, calea de acțiune trebuie să fie una a libertății, ca urmare înțeleaptă și logică morții adevăratului Miel pascal, „care ridică păcatul lumii”. Prin termenul „sărbătoare” apostolul nu se referă la cina pascală pe care Israelii o celebrară jos în Egipt. Dacă el nu se referă la acea cină și nu se referă nici la împărtășirea creștinilor la jertfa „Mielului lui Dumnezeu”, Christos Isus, atunci pentru ce se referă el la calea de acțiune în viață a creștinilor ca o „sărbătoare”? Aceasta deoarece, după vechea celebrare a Paștelui în ziua de patrusprezece a lunii Nisan, urmă o sărbătoare de șapte zile, numită „sărbătoarea pâinii nedospite”. Această sărbătoare urmă ca rezultatul zilei de Paște, și ea era însemnată prin luarea unei anumite căi de acțiune cerută în conformitate cu voia lui Iehova Dumnezeu. Această sărbătoare de o săptămână este importantă deoarece ea este un tip pentru noi.

⁴ Pentru reimpărtășirea minților noastre cu privire la subiect cităm aci din legea lui Dumnezeu despre sărbătoare, arătând legătura ei cu mâncarea cinei de Paște, din Exodul, capitolul doisprezece: „Când îl veți mânca, să aveți mijlocul mâinii, încălțăminte în picioare, și toacă în mână, și să-l mâncați în grabă căci sunt Paștele Domnului. În noaptea aceea, Eu voi trece prin țara Egiptului și voi lovi pe toți întâii-născuți din țara Egiptului, dela oameni până la dobitoace; și voi face judecată împotriva tuturor zeilor Egiptului; Eu sunt Iehova. Sân-

gele (mielului, stropit pe ușorii și pragul de sus al casei Israelitilor) vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea sângele, și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nici o urgie; atunci când voi lovi țara Egiptului. Și pomenirea acestei zile s'o păstrați, și s'o prăznuți prin sărbătoare în cinstea lui Iehova: s'o prăznuți ca o lege vecinică pentru urmașii voștri. Timp de șapte zile veți mânca azimi. Din cea dintâi zi veți scoate aluatul din casele voastre: căci oricine va mânca pâine dospită; din ziua întâi până în ziua a șaptea va fi nimicit din Israel. În ziua dintâi veți avea o adunare de sărbătoare sfântă; și în ziua a șaptea, veți avea o adunare de sărbătoare sfântă. Să nu faceți nici o muncă în zilele acelea; veți putea numai să pregătiți mâncarea fiecărui ins. Să țineți sărbătoarea azimelor, căci chiar în ziua aceea voi scoate oștile voastre din țara Egiptului; să țineți, ziua aceea ca o lege vecinică pentru urmașii voștri. În luna întâi (Nisan sau Abib), din a patrusprezecea zi a lunii, ziua Paștelui seara, să mâncați azimi, până în seara zilei a douăzecișunu a lunii. Timp de șapte zile (sau dela cincisprezece până la douăzecișunu inclusiv), să nu se găsească aluat în casele voastre; căci oricine va mânca pâinea dospită, va fi nimicit din adunarea lui Israel, fie străin, fie băștinăș. Să nu mâncați pâine dospită; ci, în toate locuințele voastre, să mâncați azimi.” — Ex. 12:11-20. *Am. Stan, Ver.*

⁵ Apostolul Pavel arată că această sărbătoare de șapte zile este ceea ce folosește el ca o ilustrațiune, deoarece el scoate în evidență în special pâinea nedospită (azimile) mai degrabă decât mielul pascal. Sărbătoarea azimilor, a depins, negreșit, de Paște. Prin urmare, dacă noi, ca urmași ai lui Christos, ne împărtășim din Mielul pascal antitipic, Christos Isus cel sacrificat, atunci noi trebuie și ar trebui, de drept, să observăm deasemenea ceea ce este tipificat prin sărbătoarea de șapte zile a azimilor, și mai ales astfel acum în această epocă de după războiu.

⁶ Fie ca să avem clar în minte împrejurările primului Paște jos în Egipt și ceea ce este învățat prin el pentru instrucțiunea noastră astăzi. Transpunându-ne cu mintea îndărăt acolo sub acele împrejurări, ajungem în anul 1513 a. Chr. Suntem în Egipt, de-a-lungul marginii de Est a deltei râului Nil, în secțiunea cunoscută ca Goșen, partea cea mai bună a Egiptului. Este primăvara anului. Perioada fluxului, a inundației timpurie a râului Nil este încă peste trei luni. Pentru noi ziua de douăzecișipatru de ore începe la apusul soarelui, și seara celei a patrusprezecea zi din Nisan a început. Pe cerurile fără nouri a nopții egiptene, luna este văzută a fi în plinul ei. De acum înainte acea lună va fi cunoscută ca „luna pascală” sau luna Paștelui. Privește! Pentru ce sunt acei Israeliti așa de activi în această seară panticulară? Vezi, acolo un tată Israelit, asistat de familia sa, taie un miel. Este o creatură frumoasă, fără defect netrecută de un an, și sângele lui este strâns într'un vas. Dincolo un alt tată Israelit înmuind un mănunchiu de isop într'un vas cu sângele mielului, ținut de către fiul său întâi născut, și stropindu-l pe ușorii uși și pe pragul de sus al ușii casei sale. După ce a făcut aceasta, el și familia sa, se retrag în casă și închid bine ușa. Foarte curând toate străzile în această solidă secțiune Israelită a Egiptului, sunt pus-

tii. Ce straniu semn prevestitor! Fiecare uşă și pragul sunt stropite cu sânge, cu excepția acelor unde o familie Evreică mică, s'a mutat la casa vecinului, spre a se alătura cu o altă familie Israelită mică, cu această ocaziune.

⁸ Luna pascală strălucește jos peste zeci de mii de case astfel însemnate. Procedeele stranii ale acestor călători Israeliti, devin cunoscute Egiptenilor, inclusiv Faraon și toți curtenii săi. În palatul său el pune un paznic special pentru fiul său întâi născut. El simte interes special pentru el în această noapte. Toate acestea din pricina a ceea ce acel profet Israelit Moise, vorbind prin fratele său Aaron, a zis. Pentru avertiza el pe puternicul Faraon, regele Egiptului, că Iehova, Dumnezeu Israelitelor, ar ucide pe fiul său întâi născut la miezul nopții, împreună cu toți întâi născuții Egiptenilor. Faraon și-a aduce aminte cum era Moise de mândru la părăsirea curțiilor sale. Dar inima lui Faraon se împietrea. El se încredea în toți dumnezeii Egiptului și nu-i păsa de acest Iehova, Dumnezeu lui Moise. — Ex. 11:4-8.

⁹ Înăuntrul caselor Israelitelor, sub acoperirea sângelui jertfei de Paște, jertfa a fost friptă în foc și este pusă pe masă. Alături de ea sunt puse ierburi amare, și pâinea ce urmează să fie mâncată cu aceasta este fără orice drojdie sau dospeală. Toată casa a fost curățită cu multă băgare de seamă de orice urmă de dospeală. Toate lucrurile pentru cină fiind acum pe masă, în fiecare familie, participanții la sărbătoare se strâng în jurul mesei. În loc să stea jos, pe podea, desculți, fiecare participant la sărbătoare stă în picioare, cu picioarele încălțate, ca și când ar aștepta instrucțiuni să părăsească casa, cu hainele lui largi ținute strâns în jurul trupului cu o cingătoare, și în mâna care nu este ocupată cu mâncarea, ține un toiag. Stând astfel împrejurul meselor familiare, sunt circa șase sute de mii de oameni dela douăzeci de ani în sus și cari sunt toți gata pentru chemare la război. În afară de aceștia, sunt multe femei și copii, și oameni bătrâni debili, trecuți de vârsta militară. Ce armată sunt ei, între două și trei milioane cel puțin! Nu e surprinzător că în decursul celor optzeci de ani și mai mult, înainte ce acest Egipt se înspăimântase de înmulțirea miraculoasă a acestor Israeliti și Faraon zisese: „Iată că poporul copiilor lui Israel este mai mare și mai puternic decât noi. Veniți să ne arătăm dibadi față de el, ca să nu crească, pentruca nu cumva, dacă se va întâmpla un război, să se unească și el cu vrășmașii noștri, să ne bată și să iasă apoi din țară.” De aceea acel Faraon și asupritorii lui reduceră pe Israeliti oaspeți la robi și sclavi, iar acum prezentul Faraon refuza să-i lase să meargă la cererea lui Iehova. — Ex. 1:7-14.

¹⁰ În afară de Israeliti, toți bărbații cari fuseseră circumciși pentru acea ocaziune, fură deasemenea mulți servi cumpărați precum și mulți străini, toți ne-Israeliti. Aceștia, deasemenea, se supuseră circumcisiunii de bună

voie lui Iehova Dumnezeu și poporului Său, pentru ca să poată să se împărtășească din pască sub ocrotirea sângelui stropit pe ușile Israelitelor.

¹¹ Ceasul miezului nopții se apropia, în timp ce toți Israeliti ascultători și servi lor de bine, precum și oaspeții străini muiau pâinea nedospită în sosul ierburilor amare și mâncau din carnea jertfei de Paște. Au fost luate măsuri ca să nu se rupă niciun os al mielului, și nimenea nu rupea vreun os pentruca să-i scoată măduva fragedă dinăuntru. Nu era timp pentru așa ceva, și erimpotriva dreptelor instrucțiuni de pască așa cum au fost date de Moise, profetul lui Iehova. Nimeni nu a făcut vreo mișcare spre a duce vreo parte a cărnii de Paște afară din casă. Afară, pe străzile Egiptului, în afara sângelui Paștelui, este primejdie! — Ex. 12:1-10, 43-50.

¹² Miezul nopții!... Mulțumită lui Iehova Dumnezeu! nici un membru întâi născut al Israelitelor participanți la sărbătoare, și a tovarășilor lor de bine, amenințați pe neașteptate de moarte, nu fură loviți de vreo plagă invizibilă producătoare de moarte. Cu siguranță, atunci, că afară, în grajdurile Israelitelor, nici un animal din turmele lor nu a fost pierdut! Nu, nici măcar limba unui singur câine nu este auzită scheălând de jale la moartea unei singure persoane într-o casă Israelită. Anubis, dumnezeul cu cap de câine al Egiptului, nu-și poate mișca limba sa în triumf asupra morții unui singur Israelit măcar. Ingerul nimicitor al lui Iehova a văzut sângele și a trecut pe lângă casele tuturor Israelitelor ascultători, credincioși, și nu a lovit pe vreunul din familiile lor cu plaga de moarte.

¹³ Dar acum ascultă! Ascultă dincolo peste marginea secțiunii Israelite, învecinate cu aceasta, în cartierele egiptene? Deodată urechile Israelitelor pot să audă lătratul câinilor în afara caselor egiptene neînsemnate cu sânge. Da, și strigăte umane pătrunzătoare și țipete sfâșietoare se ridică, mai întâi înăuntrul caselor, și apoi afară întrucât Egiptenii ca inebuniți fugeau pe străzi. Tot Egiptul se uni într-un cor al jeluirii și al plânsului. Niciodată nu s'a ridicat un astfel de țipăt puternic ca acela: „câci nu era casă în care să nu fi fost un mort”. Propria casă a lui Faraon nu a fost cruțată; întâiul său născut zace mort. Unde sunt toți dumnezeii Egiptului? Unde sunt toți demonii, al căror prinț este Satan Diavolul, și cari sunt adorați ca dumnezei de către acești Egipteni religioniști? Iehova Dumnezeu s'a justificat pe Sine însuși înaintea tuturor acestor dumnezei ai Egiptului. El a exercitat judecată împotriva lor, dovedind că ei sunt dumnezei falși și că nici o mântuire, ocrotire și eliberare nu poate veni dela ei. (Ex. 12:30, 12). Dar Iehova a cruțat vii pe Israeliti asupriți. El i-a păstrat pe aceia sub sângele mielului de pască, dând astfel mărturie că El este cel Suprem și cel Atotputernic, adevăratul și viul Dumnezeu, singurul Dumnezeu al mântuirii.

„SA PRAZNUIM DAR PRAZNICUL“

ACEA primă noapte de Paște jos în Egipt, în trecutul îndepărtat, era o dramă profetică. În proeminenta ei importanță și puternicile ei efecte, ea este întrecută numai de către evenimentele corespunzătoare, pe care ea le-a preumbrit. Marele Dumnezeu care înscenă acea dramă veche, este acelaș care supraveghează și minunata ei icoană, anume, Iehova Dumnezeu. Propriul Său cuvânt scris ne lămurește cine este antitipicul miel de Paște. „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii“. Cu aceste cuvinte, Ioan Botezătorul îndruma pe ucenicii săi Evrei spre Isus din Nazaret, pe care Ioan de curând îl botezase. (Ioan 1:29, 36). Pavel confirmă această identificare, zicând: „Pentru că Mielul nostru de Paște a fost jertfit — Christos! Să ținem, prin urmare, praznicul nostru“. (1 Cor. 5:7, 8, *Weymouth*). Când El muri, fiind spânzurat de lemn în afara Ierusalimului, nici un os din trupul Său nu fu frânt de către soldatul paznic, deși aceasta fu făcut cu trupurile muribunzilor criminali alături de Isus. El era fără defect, asemănător aceluia tânăr miel de Paște din vechime, și de aceea era liber de culoarea păcatului și imperfecțiunii. Astfel era El primit de către Dumnezeu ca o jertfă de răscumpărare, să răscumpească de sub condamnare și moarte pe toți păcătoșii umani cari îl primesc ca „Mielul lui Dumnezeu“.

² Pentru acest motiv, apostolul Petru, reamintește creștinilor: „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați din felul deșert de vețuire, pe care-l motșeniserăți dela părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Christos, Mielul fără cusur și fără prihană. El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii (lumea nouă; după cum este dovedit prin mielul de paște în Egipt, cu multe veacuri înainte de Christos), și a fost arătat la sfârșitul vremurilor pentru voi, cari, prin El, sunteți credincioși în Dumnezeu, care L-a înviat din morți, și L-a dat slavă, pentru că, credința și nădejdea voastră să fie în Dumnezeu“. — 1 Petru 1:18-21.

³ Prin urmare, Egiptul, în care mielul de paște fu junghiat cu aproximativ treizeci și cinci de veacuri înainte, preumbrește această lume. De aceea ciudata expresie, la Apocalips 11:8, anume: „Egipt, unde deasemenea și Domnul nostru a fost răstignit“. Faraon, tiranul asupritor al poporului lui Iehova, Israel, și care se opuse profetului lui Dumnezeu Moise, fu așa dar un tip al lui Satan Diavolul, cel rău, cu privire la care este zis: „Toată lumea zace în puterea celui rău“. (1 Ioan 5:19, *Moiffatt*). Arătând pentru ce Atotputernicul Dumnezeu a permis Diavolului nelegiuit să existe până acum, dar sfârșitul cărui este aproape, în viitoarea bătălie a Armagedonului, Iehova lăsa ca Moise să zică lui Faraon, după șase plăgi nimicitoare asupra Egiptului: „Dacă Mi-ai fi întins mâna, și te-ai fi lovit cu ciură, pe tine și pe poporul tău, ai fi pierit de pe pământ. Dar te-am lăsat să rămâi în picioare, ca să vezi puterea Mea, și numele Meu să fie vestit în tot pământul“. (Ex. 9:15, 16. *Am. Trans. Leeser*). Vrăjitorii și astrologii lui Faraon, precum și economii și comercianți, căpitani și soldați militari, precum și prinții și asupritorii săi politici pre-

umbriră, prin urmare, preoțimea religioasă, domnii comerciali și ofițerii militari, și politicianii, cari împreună constau partea văzută a acestei lumi, care zace sub puterea Diavolului.

⁴ Israelii nu erau o parte a Egiptului. Ei erau numai oaspeți, și timpul venise pentru ei să fie un popor scos afară din Egipt și un popor pentru numele lui Iehova. Ei erau urmașii lui Abraam prin fiul său Isaac și nepotul său Iacob, toți trei cu cari făcu Iehova un legământ solemn, aparținând binecuvântării tuturor familiilor pământului. Astfel Israelii, ca urmași ai lor, fură poporul de legământ al lui Dumnezeu, cu privire la care El zise lui Faraon: „Astfel zice Iehova, Dumnezeul lui Israel, Lasă pe poporul Meu să plece“. (Ex. 5:1, *Am. Star. Ver.*). Când Faraon refuză să-i lase să plece neimpiedicați, Iehova îi scoase prin puterea Sa, imediat după sărbătorirea Paștelui. După aceea Israelii preumbriră pe aceia pe cari Iehova Dumnezeu i-a luat din toate națiunile acestei lumi ca să fie un „popor pentru numele Său“. (Fapte 15:14). Pe acest popor El l-a scos afară dela moartea „Mielului lui Dumnezeu“ încoace, a cărui jertfă ridică păcatul acelor cari căștigă viață în lumea nouă.

⁵ Israelii, junghind mielul de paște, preumbresc cum aceia cari devin un popor după numele lui Iehova văd și mărturisesc necesitatea lor pentru jertfa Mielului Său ca să le furnizeze ocrotire din moarte sub judecata lui Dumnezeu împotriva păcatului și împotriva acestei lumi. Stropirea sângelui pe ușorii ușii preumbrește cum aceia cari devin creștini sau Israelii spirituali fac mărturisire publică despre credința lor în puterea răscumparaătoare a Fiului lui Dumnezeu, care fu junghiat; și cum, prin credință, ei au inimile și conștiințele lor curățite de vina de păcat prin aplicarea asupra lor a meritului sângelui Său. (Evrei 10:19-22). Nici un fel de sânge nu fu stropit pe pragul ușii sau la intrarea casei. Aceasta era deoarece aceia cari păzesc credința în puterea sângelui lui Christos să nu caie sub picioare pe Fiul lui Dumnezeu prin tăgăduirea răscumparaării lor prin jertfa Sa.

⁶ Măncarea cărnii mielului de paște preumbrește cum creștinii se hrănesc din jertfa lui Isus Christos, întrucât urmează exemplul Său și sunt astfel întăriți în serviciul lui Dumnezeu. După cum zice El: „Eu sunt pâinea vie, care s'a pogorât din cer. Dacă mânâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea, pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii“. (Ioan 6:51). Măncarea cărnii mielului de Paște cu ierburi amare, acolo jos în mijlocul Egiptului, tipifică, cum asemenea credincioși și urmași ai lui Christos sufăr amărăciunea persecuției și ocării din partea acestei lumi nelegiuite, deoarece ei sunt un popor pentru numele lui Iehova și urmează credinciosul exemplu al Fiului lui Dumnezeu în declararea numelui lui Dumnezeu și proclamarea Împărăției Sale. De aceea lor le este scris: „Dar dacă suferiți cu răbdare, când ați făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu. Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Christos a suferit pentru voi, și va lăsa o pildă, ca să călcați pe urmele Lui“. (1 Petru 2:21).

⁴ Cum erau Israelii în Egipt poporul de legământ al lui Dumnezeu? Și pe cine preumbriră ei?

⁵ Ce era preumbrit prin tăierea mielului de Paște de către Israelii și stropirea sângelui lui?

⁶ Ce preumbrea mâncarea mielului de Paște cu ierburi amare de către Israelii, și aceea că erau gata să plece?

¹ Pe cine reprezintă acel miel de Paște jos în Egipt, și în ce privință?

² Ce zice Petru în legătură cu identificarea Mielului antitipic?

³ Ce preumbrea Egiptul și organizația lui?

2:20, 21). Statul în picioare, încins și cu încălțăminte în picioare în timpul mâncării mielului de Paște, preumbrește cum acești Israeliti spirituali sunt chemați afară din această lume și nu aparțin ei, ci trebuie să fie separați de organizația ei religioasă, comercială și politică, și trebuie să fie supuși în mod ascultători domniei teocratice a lui Iehova Dumnezeu.

⁷ Mai mult încă, după cum Israeliti jos în Egipt ascultară de Moise și fură atunci aduși într'un legământ al legii divine prin jertfa mielului de Paște, tot așa Israeliti spirituali ascultă de Mai Marele Moise, Christos Isus. Deaceia ei sunt aduși într'un nou legământ cu Iehova prin jertfa „Mielului lui Dumnezeu”. Fiul Său cel sacrificat. Acest legământ nou este mai bun decât vechiul legământ mozaic al legii cu Evreii. Prin aceasta primesc ei adevărata iertare de păcat și devin copiii lui Dumnezeu și un „popor pentru numele Său”; și ei câștigă viață vecinică în împărăția lui Dumnezeu a lumii noi, împreună cu Mijlocitorul lor, Christos Isus. În consecință este scris: „Dar acum Christos a căpătat o slujbă cu atât mai înaltă cu cât legământul al cărui mijlocitor este El, e mai bun, căci este așezat pe făgăduințe mai bune”. (Evrei 8:6). „Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Christos, care s'a dat pe sine însuș, ca preț de răscumpărare pentru toți: faptul acesta trebuia adevărit la vremea cuvenită”. — 1 Tim. 2:5, 6.

⁸ Ceace fu preumbrit prin sărbătorirea Paștelui, în Egipt, trebuie să fie executat în tot cursul vieții unui adevărat creștin. Din acest fapt este clar că Paștele nu era un tip al „cinei Domnului” sau Serbarea de amintire a morții lui Christos, pentru că cina acelei Serbări de amintire, este sărbătorită în conformitate cu porunca lui Isus, numai odată în fiecare an, într'o anumită seară. Cu toate acestea, Paștele fixează timpul particular sau noaptea anului în care să se sărbătorească cina Serbării de amintire. Cum așa? Deoarece Christos Isus, imediat după ce sfârși sărbătorirea ultimului Paște cu apostolii Săi credincioși în 14 Nisan a anului 33, instală Cina memorabilă cu pâine și vin.

⁹ Acea pâine nedospită nu corespunde cu Mielul de Paște, ci preumbrea ceva mai larg. Aceasta semnifică „trupul lui Christos”, al cărui „trup” Isus este Capul și biserica o compun membrii Lui, sub El. Deaceia, împărțirea din pâinea memorabilă de către toți aceia cari sunt membri ai „trupului lui Christos” preumbrește că iau parte împreună cu Christos Isus la ocările și suferințele Sale ca membri ai „trupului” Său, cu credincioșie chiar până la moarte. În ce privește vinul memorabil, acesta este tratat diferit de sângele mielului de Paște, deoarece vinul este băut pe când sângele nu era băut, ci stropit la intrarea spre ușă. Într'adevăr, vinul preumbrește sângele lui Christos; dar sângele vărsat reprezintă moartea, și Isus Christos suferi moartea nu numai pentru păcatele omenirii ci, în primul rând, pentru justificarea numelui lui Iehova. Deaceia băutura vinului memorabil de către aceia cari sunt membrii trupului Său, preumbrește

comunitatea lor sau participarea lor împreună cu El în felul Său de moarte pentru justificarea numelui lui Dumnezeu. Pavel zice, la 1 Corinteni 10:16, 17: „Păharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărțirea cu sângele lui Christos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea împărțirea cu trupul lui Christos? Având în vedere că este o pâine, noi, cari suntem mulți, suntem un singur trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine”. (Am. Stan. Ver., margin). Prin urmare nimeni afară de aceia cari sunt membri consacrați și îndreptățiți ai „trupului lui Christos” nu trebuie să se împărțesească anual din pâine și din vin.

PREZENTA „SĂRBĂTOARE A AZIMELOR”

¹⁰ Ajunși acum la o înțelegere a felului cum sărbătorească adevărații creștini adevăratul Paște împreună cu Christos Isus ca Mielul pregătit de Dumnezeu, ce urmează atunci? Aceasta: noi trebuie să ajungem la o înțelegere a felului cum aceiași creștini trebuie să sărbătorească „sărbătoarea azimilor” (a pâinii nedospite) în modul potrivit, deoarece acea sărbătoare este cea la care se referă Pavel la 1 Corinteni 5:7, 8, zicând: „Pentru că mielul nostru de Paște a fost deja jertfit; el este Christos însuși. Să sărbătorim dar praznicul, nu cu aluat vechiu, nici cu aluatul viciului și nelegiuirii, ci cu pâinea nedospită a curăției și adevărului”. (An Amer. Trans.). Paștele tipic fu sărbătorit în conformitate cu porunca lui Iehova în noaptea de 14 Nisan. Acesta pricinui Israelitilor să fie eliberați și cruțați de plaga a zece care lovi toate casele și grajdurile Egiptenilor, pricinuind moartea tuturor întâilor lor născuți. Această grozavă nenorocire națională frânse inima împietrită a lui Faraon și-l făcu să dea ordin pentru Israeliti să iasă din Egipt, împreună cu turmele lor și toți, și să meargă în călătoria lor de trei zile în pustie spre a se închina Dumnezeului lor, Iehova. Sărbătoarea de o săptămână a pâinii nedospite urmă acestei zile memorabile, anume, dela 15 până la 21 Nisan inclusiv. Cum petrecură Israeliti această săptămână plină de evenimente observând această sărbătoare, vom vedea acum. Era ca un popor liber, un popor răscumpărat.

¹¹ Israeliti, atunci aproape de a intra în libertatea lor, aveau o lungă datorie restantă de încasat din Egipt pentru toată munca de sclav neplătită, pe care o executaseră de aproape un veac. Astfel, din ordinul lui Dumnezeu, ei pretinseră și cerură (nu „împrumutată”) diverse lucruri de valoare dela Egipteni, drept lichidare a datoriei. Această fără îndoială că avu loc înainte ca Israeliti să intre în casele lor spre a sărbători Paștele și astfel înainte ce jalea pentru moartea întâilor născuți la miezul nopții înebuni pe Egipteni. „Copiii lui Israel au făcut ce spusese Moise, și au cerut Egiptenilor vase de argint, vase de aur și haine. Iehova a făcut ca poporul să capete trecere înaintea Egiptenilor, cari le-au împlinit cererea. Și astfel au jăfuit pe Egipteni”. (Ex. 12:35, 36, Am. Stan. Ver.). Cu aceste bogății Israeliti mărșăluiră înainte, dar chiar și atunci putem fi siguri numai cu o parte din ceace li s'ar fi cuvenit.

⁷ Intocmai ca în cazul lui Israel și al legământului legii, cum sunt aduși Israeliti spirituali într'un nou legământ? Și pentru ce este acesta mai bun?

⁸ Pentru ce nu preumbrește Paștele cina memorabilă a Domnului? Dar cum stabilește el data pentru aceasta?

⁹ Ce simbolizează împărțirea din pâinea și vinul de aducere înainte? Și cine să facă aceasta?

¹⁰ La ce sărbătoare se referă Pavel la 1 Corinteni 5:7, 8? Și după ce începeau Israeliti celebrarea ei?

¹¹ Ce datorie colectară Israeliti înainte de a părăsi Egiptul? Și cum?

¹² Cum au conlucrat împrejurările spre a duce pe Israeliti pe calea sărbătorii lor a pâinii nedospite, este spus în aceste cuvinte: „Egiptenii zoreau poporul, și să grăbeau să-i scoată din țară, căci ziceau: „Altfel, toți vom pieri”. Poporul și-a luat plămădeala înainte de a se dospi. Și-au învelit vasele cu plămădeală în haine, și le-au pus pe umeri”. (Ex. 12, 33, 34, *An Amer. Trans.*). Patruzeci de ani mai târziu, când li se spuse Israelitelor cum urmau să sărbătorească Paștele și sărbătoarea de șapte zile a azimilor în Pământul Promisiunii, Moise zise: „În timpul sărbătoririi, să nu mânânci pâine dospită, ci șapte zile să mânânci azimi, pâinea intristării căci ai ieșit în grabă din țara Egiptului: așa să faci, ca să-ți aduci aminte toată viața ta de ziua când ai ieșit din țara Egiptului”. (Deut. 16:3). În mod plăcut, sărbătoarea dură șapte zile, pentru că șapte simboliza o perioadă completă sau perfectă.

¹³ Deasemenea, faptul că pâinea nu era „ușurată” prin aluat, o făcu un simbol al intristării, datorită părăsirii lumii simbolizată prin Egipt. Pâinea nedospită este tare și grea, așazicând „tristă”. Era prin urmare o bună aducere aminte de necaz, suferință, persecuțiune și apăsare sub care rupe cineva legăturile cu această lume și servitutea ei. Mai mult încă, rupându-ne astfel, nu este timp sau ocaziune pentru noi ca să ne cugetăm la comoditate personală sau la îndoparea dorințelor egoiste ale cărnii noastre. Libertatea dată de Dumnezeu este lucru ce urmează să fie apreciat, nu importă câte suferințe sunt cauzate de ea, și aceasta este ceea ce trebuie apucat prompt ca un preț de valoare.

¹⁴ Modul în care petrecură Israeliti prima lor sărbătoare a azimilor, sau săptămâna care corespunde cu ea, ne ajută să vedem ce este de așteptat în sărbătorirea antitipică. Prima zi a ei, sau 15 Nisan, urma să fie o zi de sfântă convocare, sau adunare solemnă, în care să nu se facă niciun fel de lucrare, cu excepția a ceea ce negreșit era necesar pentru mâncare. Îndepărtând ceea ce rămăsese dela cina Paștelui, Israeliti își părăsiră casele lor, sub presiunea plină de teamă a Egiptenilor greu loviți în pienderile lor. Exodul lor nu avu loc într-o fugă sălbatică, împingându-se, strivindu-se sau călcându-se în picioare de moarte unul pe altul, ci în bună ordine și la locul de adunare care fusese hotărât. Acesta era cetatea numită Ramses, fără îndoială în țara Goșen și fiind identică cu orașul de înmagazinare Raamses, pe care ei fuseseră forțați ca sclavi să-l clădească. Aci își dăduseră ei înfățișare ca o adunare de oameni liberi a lui Iehova.

¹⁵ Călătoria de aci la Pi-hahiroth (Gura sau Golful lui Hiroth) până la Marea Roșie s'a zis a fi de nouăzeci sau o sută de mile romane, și, în conformitate cu istoricul Evreu Josephus, Israeliti făcură acest marș în trei zile, nu este înțelept a crede aceasta posibil pentru o caravană de două sau trei milioane de Israeliti, cu femei, copii, oameni bătrâni, și cu turmele lor de vite și animale, și depărtarea probabil că nu a fost așa de lungă. Dar

fără îndoială că Israeliti terminară călătoria lor înăuntrul celor șapte zile a sărbătoririi pâinii nedospite. Pi-hahiroth era la Golful Suez, care este brațul de Vest al Mării Roșii; și în vremurile din vechime acest braț al Mării Roșii se extindea mult mai departe spre Nord și Vest decum este arătat în hărțile noastre de astăzi*). De aceea distanța dela Ramses până la Pi-hahiroth poate să nu fi fost atât de mare, dacă Pi-hahiroth era atunci mai departe spre Nord. Dar neținând seamă de aceasta, în mod înțelept Israeliti în marș trebuie că au parcurs distanța înăuntrul săptămânii sărbătorii pâinii nedospite.

¹⁶ Moise descrie călătoria, la Numerii 33:1-8, zicând: „Iată popasurile copiilor lui Israel cari au ieșit din țara Egiptului, după oștirile lor, sub povățuirea lui Moise și lui Aaron. Moise a scris călătoriile lor din popas în popas după porunca lui Iehova. Și iată, popasurile lor, după călătoriile lor. Au pornit din Ramses în luna întâi, în ziua a cincisprezecea a lunii întâi. A doua zi după Paște, copiii lui Israel au ieșit gata de luptă (în mod triumfător) în fața tuturor Egiptenilor, în timp ce Egiptenii își îngropau pe toți întâii lor născuți, pe cari-i lovise Iehova dintre ei. Căci Iehova făcuse chiar și pe dumnezeii lor să simtă puterea Lui. Copiii lui Israel au pornit din Ramses și au tăbărit la Sucot. Au pornit din Sucot și au tăbărit la Etam, care este la marginea pustiei. Au pornit din Etam, s'au întors înapoi la Pihahiroth, față în față cu Baal-Tefon, și au tăbărit înaintea Migdolului. Au pornit dinaintea Pi-hahirothului, și au trecut prin mijlocul mării în spre pustie; au făcut un drum de trei zile în pustia Etamului, și au tăbărit la Mara (în Arabia)”. — *Am Stan. Ver.*

¹⁷ Dacă prima etapă a călătoriei, dela Ramses la Sucot, fu făcută înăuntrul primei zile a sărbătorii, 15 Nisan, nu este spus. „Sucot” înseamnă „corturi”. Acesta poate să fi fost numele general al unei regiuni de bărăci ale Beduinilor, sau altfel, locul a fost numit astfel deoarece acolo își ridicară Israeliti prima dată corturile lor. Să se noteze marea mulțime de ne-Israeliti prietenoși înăuntrul taberei lor, cari și-au legat soarta lor cu acești Israeliti favorizați de Dumnezeu. Ei preumbresc pe oamenii de bine de astăzi, cari se unesc cu rămășița de astăzi de adevărați Israeliti spirituali ai lui Iehova. „Copiii lui Israel au plecat din Ramses spre Sucot, în număr de aproape șase sute de mii de oameni, cari mergeau pe jos, afară de copii. O mulțime de oameni de tot soiul s'au suit împreună cu ei; aveau și turme însemnate de oi și boi. Cu plămădeala, pe care o luaseră din Egipt și care nu se dospise încă, au făcut turte fără aluat; căci fuseseră izgoniți de Egipteni, fără să mai poată zăbovi, și fără să-și ia meninde cu ei. (Ex. 12:37-39). Procesiunea lor a fost fără îndoială de mai mulți kilometri.

Continuare în numărul viitor

*] Profesorul Flinders Petrie zice în cartea sa (1912) intitulată „Egiptul și Israel”, pag. 39 par. 2: „Alădată Golful de Suez se întindea prin lacuri dincolo de Ismailia până la Ero, sau Pitom. Poporul tăbărit la mare, în împrejurimile „Pi-hahiroth-ului”. Vezi „harta finiturilor dintre Egipt și Marea Roșie” la pagina 29 a cărții.

¹² Cum descrie Moise călătoria, la Numerii 33:1-8?

¹³ După Ramses, unde tăbărită Israeliti prima dată? Și cine erau alături de ei?

¹² Cum au fost stăruți Israeliti să intre în sărbătoarea lor a pâinii nedospite? Și ce preumbrea durată ei de șapte zile?

¹³ Ce preumbrea aceea că pâinea era nedospită?

¹⁴ Cum petrecură Israeliti prima zi a acestei sărbători?

¹⁵ Cum făcură ei călătoria dela Ramses până la locul de opriri la Marea Roșie?

TEXTE ZILNICE ȘI COMENTARIU

1. *Vesești-vă, Neamuri, împreună cu poporul Lui. — Romani 15:10*

Bucuria poporului lui Iehova despre îndreptățirea și eliberarea sa, nu se trage din egoism. Indreptățirea numelui și supremației și poporului lui Iehova însemnează eliberarea și binecuvântarea pentru toți, cari I se consacrază Lui din toate națiunile, precum și eliberarea și binecuvântarea rămășiței Sale de Izraeliți spirituali. Pentru că nu se bucură despre aceasta națiunile sau oamenii de bine din toate popoarele diferite cu servii unși ai lui Iehova? Pentru a se putea alătura acestei veselii, treburile să audă mai întâi ceva despre Iehova, domnia Sa teocratică și scopul Său. Atunci pot să creadă în acestea și să se consacreze cu bucurie lui Dumnezeu. Christos Isus știe că ei au de l'psă să poată auzi, și așa El ca mai marele Moise face să sune vestea împărăției printre națiuni. El face aceasta trimițând pe membrii rămășiței până departe pentru vestirea vestei de neîntrecut a împărăției. WTe. 15:12.

2. *Eu vin curând (nota marginală: repede, în grabă). Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cinuna! — Apocalips 3:11.*

Din anul 1918 încoace mulți copii născuți de spirit ai lui Dumnezeu au devenit necredincioși și n'au rămas de partea împărăției Sale. Regele judecător în templu i-a respins ca nevrednici de împărăție și de serviciul Său de acum. Ei s'au dovedit ca clasa unui „serv rău” și au refuzat să ia parte la lucrarea de restaurare a lui Christos Isus în templu. Din cauza lor, rândurile rămășiței au fost rărite, așa că în împărăția cerească au rămas multe locuri goale, pentru cari au fost chemați alții. Impărăția trebuie să aibă numărul de membri deplin, hotărât. Iehova Dumnezeu prin activitatea celor credincioși, cari înleplinesc înscriinarea sau ungerea lor, a umplut acum rândurile rămășiței cu alții, în locul celor necredincioși, cari au lăsat să le scape vrednicia pentru coroana de rege: textul de mai sus de aceea este o înștiințare. WTe. 15:1.

3. *Dumnezeu este Acela, care-i socotește neprihăniți (care-i îndreptățește, altă trad.). — Romani 6:33.*

La sfârșitul domniei de o mie de ani a lui Christos toți cei ce vor trăi atunci pe pământ vor fi desăvârșiți prin puterea ridicătoare a împărăției. Dar fi-vor ei toți îndreptățiți? Aceasta depinde de totul de Dumnezeu; el este cel ce îndreptățește. Cu permisiunea lui Dumnezeu ei vor fi prin urmare încercați de Satan D'avorul, care va fi slobozit pentru un timp numai scurt, înainte de a urma nimicirea sa pentru durată și neîntreruptă. Cei care cedează lui Satan vor fi nimiciți. Acei perfecți dintre omenire, care și păstrează neprihănirea (integritatea, starea de întreg) a lor față de Dumnezeu și regele Său și suveranitatea Sa univserală, vor fi îndreptățiți apoi de Iehova Dumnezeu la viață ca fiți omenești ai lui Dumnezeu, prin îndurarea sa minunată în Christos Isus, regele lor. Atunci vor avea dreptul la viața veșnică pe pământul paradisiac pe o hază durabilă. Indreptățirea va fi deplină. WTe. 15:8.

4. *Și s'a-bucurat toată adunarea... venită din Israel, și străinii veniți din țara lui Israel sau așezați în Iaxia. — 2 Cronici 30:25.*

Înaintea cu mult timp străinți au venit cu Izraeliți la templu în Ierusalim. Așa a auzit și clasa „străinului” de astăzi invitarea regelui, pentru închinarea la Iehova, la Dumnezeu, să ia parte la serbarea teocratică a eliberării în templu Său și organizația Sa sfântă. De aceea ei au venit cu rămășița Izraeliților spirituali. Regele Christos Isus a urât plin de iubire bun sosit astorfel de „străini”. Mai cu seamă dela anul 1938 el a pregătit încontinuu o mare cantitate de hrană spirituală și a ținut ușa deschisă pentru adorațiunea liberă a lui Dumnezeu, a Domnului. Rămășița și acești „străini” se bucură împreună despre această extindere a ospătului de bucate grase pe muntele sfânt a lui Iehova. Bucuria lor nu cunoaște margini, și ei împart generos invitarea regelui la alții din clasa „străinului”, cari până-acuma n'au apărut încă. WTe. 15:3.

5. *Din gura Lui iese cunoștința. — Proverbele 2:6.*

Iehova oferă singura ocrotire adevărată pentru zilele critice ce ne stau înainte. Cu știința Lui de mai înainte El vede d'nainte, ceea ce națiunile nu pot să vadă sau nu voiesc să vadă, pentru că nu iau în seamă înștiințarea Sa. Deoarece Iehova știe dinainte exact, cum vor proceda națiunile în stările prezente furtunoase și pe ce cale vor merge în viitor, așa știe El cu siguranță și sfârșitul. În aceasta noi nu greșim; pentru că El a anunțat dinainte acest sfârșit pentru înștiințarea noastră. Cine ar putea înțelege mai bine decât El, ce oferă mai bine ocrotire împotriva lucrurilor amare, de neînțeles ale viitorului? Deoarece El este un Dumnezeu atât de îngrijitor și atât de plin de atenții față de toată omenirea, se poate aștepta că El ne oferă scut folositor, pentru că să nu suferim pagubă durabilă prin ceea ce, despre care El știe, că trebuie să vină acum peste pământ și națiuni. El a făcut aceasta prin faptul că ne-a făcut cu putință să ajungem la cunoștința. Cunoștința dela El este o ocrotire sigură. WTe. 15:9.

6. *Aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu. — Romani 12:1.*

Strămtorări, persecuții și suferințe sunt numai lucruri ce se ivesc cu ocazia aducerii corpurilor noastre ca jertfă vie. Ele pun înmănt la încercare neprihănirea noastră față de Dumnezeu și dovedesc credincioșia noastră pentru El, prin faptul că aducem la îndeplinire cuacrarea noastră de a face voia Sa. Moartea, fie năprznică prin mâna dușmanului sau pașnică în serviciul lui Dumnezeu, aduce fi-reste jertfa vie la sfârșit. Dar nici într'un caz dușmănu nu păsește ca preot jertfitor pentru a prezenta jertfa lui Dumnezeu, fie vie sau moartă. Christos Isus, marele preot înalt al lui Dumnezeu, este hotărât de Dumnezeu, să supravegheze jertfa vie, și să ordone cum trebuie să se întrebuneze în serviciul lui Dumnezeu, și să consume. Și înștiințarea lui Isus către „ramuri” în măsura simbolică sună: „Fii credincioși până la moarte, și-ți voi da cinuna vieții”. Apocalips 2:10. WTe. 15:5.

7. *Și cine aude, să zică: Vino! — Apocalips 22:17.*

Blandele „alte oi” au invitarea lui Christos Isus, care este făcută de cunoscut și de rămășița clasei „miresei” Sale, care este încă pe pământ. De aceea celor blânzi, cari aud, de asemenea le sună porunca și obligația, să spună în mod asemănător: „Vino!” Această obligație le este impusă de mire, de marele propovăduitor uns al lui Iehova. Și aceasta este bine așa, deoarece pentru scăpare este valabil principiul, că nu trebuie numat auz și crezut cu înțina spre dreptate, ci trebuie mărturisit și cu gura în fața altora. De aceea „celelalte oi” când sunt strănse la o „singură turmă”, trebuie să facă o mărturisire, în același mod cum este obligată rămășița, unșă să facă aceasta. În această privință nu este deosebire între Izraeliți spirituali și clasa „străinului” dintre națiuni. Din acest motiv pune Ioel 2:32 importanță pe aceea, că „oricine va chema numele Domnului”, găsește eliberare și scăpare. WTe. 15:6.

8. *Lumina este semănată pentru cel neprihănit, și bucuria pereră cei cu inima curată... binecrați-vă în Domnul. — Psalmi 97:11, 12.*

Pentru toți cari iubesc pe Iehova priveliștea este împede și im-bucurătoare. Așa de sigur cum ei caută cu inimă sinceră să se conformeze măsurilor drepte ale împărăției Sale teocratice, tot așa de sigur Domnul va presăra, întreagă calea lor cu lumină și bucurie. Ei vor umbla pe calea luminii și a bucuriei. El le-a semănat aceste lucruri, și aceste trebuie să răsără purtătoare de rod pe întreg parcursul lor de credincioșie. Prin aceasta nu se arată numai, că pe părți din Cuvântul lui Dumnezeu ca le dădată lumină ceea ce aduce bucurie cu sine; ci înseamnă și aceea că el va da lumina eliberării de puterea dușmanului, împreună cu bucuria pe care o

(Continuare în pag. 11-a)

Aprobat de cenzura centrală a presei No. 2061/1946